

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับการดำเนินการวิจัยโดยแยกตามหัวข้อ ต่อไปนี้

1. หลักสูตร

1.1 หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

1.2 หลักสูตรรายวิชาการเขียนภาษาอังกฤษพื้นฐาน (ดศ 42104)

2. การเขียน

2.1 ความหมายของการเขียน

2.2 ระดับความสามารถในการเขียน

2.3 แนวคิดในการสอนเขียน

2.4 องค์ประกอบในการสอนเขียน

2.5 กิจกรรมการเขียน

2.6 กิจกรรมการสอนทักษะการเขียน

2.7 การประเมินงานเขียน

3. เจตคติ

3.1 ความหมายของเจตคติ

3.2 ประเภทของเจตคติ

3.3 องค์ประกอบของเจตคติ

3.4 ลักษณะของเจตคติ

3.5 การเกิดและการเปลี่ยนแปลงเจตคติ

3.6 ประโยชน์ของเจตคติ

3.7 การวัดเจตคติ

4. บริบทโรงเรียนนาฏนุประหารทรัพย์

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

5.1 งานวิจัยภายในประเทศ

5.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

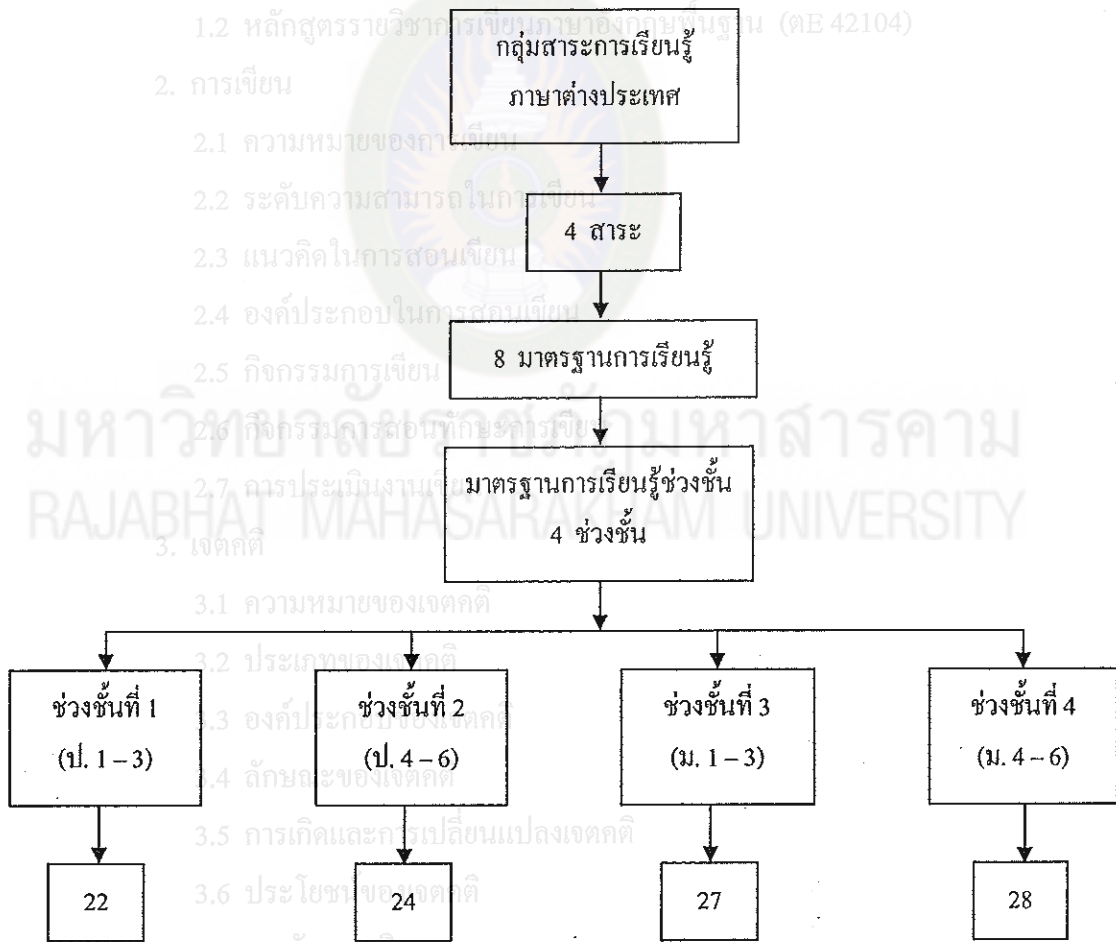
บทที่ 2

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. หลักสูตร

1.1 หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้
ภาษาต่างประเทศ

ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 จะปรากฏองค์ประกอบ
ของหลักสูตร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศดังแผนภูมิที่ 2
ภาษาต่างประเทศ

แผนภูมิที่ 2 แสดงองค์ประกอบของหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ที่มา : กรมวิชาการ, กระทรวงศึกษาธิการ (2546 : 3)

1.1.1 สาระ (Strands)

สาระ คือ กรอบเนื้อหา (Framework) หรือขอบข่ายองค์ความรู้ (Content Area) ที่จัดเป็นหมวดหมู่ (Categories) ของเนื้อหาเฉพาะอย่างเป็นระบบ ซึ่งแตกต่างกันไปตามธรรมชาติของกลุ่มสาระการเรียนรู้ สาระต่าง ๆ มีความสัมพันธ์ระหว่างกันและควรได้รับการสอนในลักษณะของบูรณาการมากกว่าจะแยกสอนทีละสาระ

สาระที่กำหนดไว้สะท้อนถึงเป้าหมาย (Goals) ในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สาระทั้งหมด จึงควรได้นำไปสอนในทุกระดับชั้น ในลักษณะที่ถักทอผสมผสานเข้าด้วยกันเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาทุกด้าน พัฒนาสมรรถภาพทางภาษา ในลักษณะที่ก้าวหน้าไปตามความต่อเนื่องของกระบวนการเรียนรู้ นำไปสู่ประสิทธิภาพในการเรียนภาษาในระดับสูงขึ้น แยกเป็น 4 สาระ คือ

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communications)

ภาษาเพื่อการสื่อสาร หมายถึง ความสามารถในการสื่อสารเป็นภาษาต่างประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ ไม่ใช่เพียงแค่การจดจำคำศัพท์ และรูปประโยคในภาษา นักเรียนต้องใช้ภาษาได้คล่อง เข้าใจวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และตระหนักถึงวิธีการที่จะนำภาษาและวัฒนธรรมไปใช้ในการสร้างปฏิสัมพันธ์ในสังคม

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม (Cultures)

ภาษาและวัฒนธรรม หมายถึง การรับรู้และเข้าใจวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เป็นการทำให้นักเรียนตระหนักถึงทัศนคติของชาติอื่น ๆ รวมทั้งวิถีชีวิตที่เป็นเอกลักษณ์ รูปแบบพฤติกรรม และเข้าใจอิทธิพลของวัฒนธรรมของชนชาติอื่นที่มีต่อสังคมของเรา วัฒนธรรมมี องค์ประกอบ 3 ส่วน คือ แนวคิด (Perspectives) การปฏิบัติ (Practices) และผลผลิต (Products) ภาษาเป็นเครื่องมือในการแสดงออกถึงแนวคิดด้านวัฒนธรรม นักเรียนจะมีโอกาสได้สะท้อนความคิดเห็นเกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมของตน หลังจากได้ศึกษาภาษาและวัฒนธรรมของชนชาติอื่น

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

(Connections)

นักเรียนมีประสบการณ์เดิมของตนอยู่แล้ว เนื้อหาที่ปรากฏอยู่ในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นแหล่งความรู้ที่มีคุณค่า การเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น จะช่วยเสริมความรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นให้กับนักเรียนในขณะที่กำลังฝึกฝนภาษาต่างประเทศ

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนโลก (Communities)

การที่นักเรียนสามารถนำประสบการณ์จากภายนอกโรงเรียนมาใช้
ในโรงเรียนและนำความรู้ที่ได้รับในโรงเรียนไปใช้ในชีวิตประจำวัน

1.1.2 มาตรฐานการเรียนรู้ (Learning Standards)

มาตรฐานการเรียนรู้ หมายถึง ข้อกำหนด สิ่งที่คาดหวังว่า นักเรียนต้องรู้ และสามารถทำได้ภายในเวลา 12 ปี มีองค์ประกอบ 3 ส่วน คือ ความรู้ ทักษะ / กระบวนการ และคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยม ซึ่งกำหนดตามคุณลักษณะอันพึงประสงค์ในจุดหมายของหลักสูตร ดังนั้นมาตรฐานการเรียนรู้ จึงเป็นมาตรฐานกลางสำหรับสถานศึกษา ท้องถิ่น และชุมชน นำไปกำหนดหลักสูตรจัดหลักสูตรการสอนและการประเมินผลให้เป็นแนวเดียวกัน เพื่อให้การเรียนรู้ของนักเรียนเป็นประสบการณ์ที่มีความเชื่อมโยงต่อเนื่องและสม่ำเสมอ มาตรฐานการเรียนรู้เป็นสิ่งที่บ่งบอกถึงความรู้และประสิทธิภาพต่างๆ ที่นักเรียนสามารถทำได้ ในแต่ละสาระและใช้เป็นมาตรฐานกลางสำหรับการตรวจสอบ ประเมิน และตัดสินคุณภาพ การจัดการเรียนรู้จำนวนมาตรฐานการเรียนรู้แต่ละสาระมีไม่เท่ากัน แต่ละมาตรฐานการเรียนรู้ มีความหมายที่ครูผู้สอนควรทำความเข้าใจให้กระจ่างดังต่อไปนี้

สาระ	ความหมายของมาตรฐานการเรียนรู้
สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communication)	มาตรฐาน ต 1.1 Interpretative Mode คาดหวังว่า นักเรียนจะเข้าใจและตีความการสื่อสารด้วยภาษาต่างประเทศทั้งการพูดและการเขียนในหัวข้อที่หลากหลาย มาตรฐาน ต 1.2 Interpersonal Mode คาดหวังว่า นักเรียนจะสามารถใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสารโดยตรงระหว่างบุคคลเพื่อการสังสรรค์ในสังคมทั้งในการแลกเปลี่ยนความรู้สึกหรืออารมณ์ มาตรฐาน ต 1.3 Presentational Mode คาดหวังว่า นักเรียนจะสามารถนำเสนอข้อมูลความคิดรวบยอด และความคิดเห็นเกี่ยวกับหัวข้อต่าง ๆ ที่หลากหลาย โดยใช้ภาษาพูดหรือภาษาเขียนที่ผ่านทางสื่อต่าง ๆ

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม (Cultures)	มาตรฐาน ต 2.1 Nature of Language and Practices คาดหวังว่า นักเรียนจะเข้าใจธรรมชาติของภาษาและแสดงความเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับแนวคิดของวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา มาตรฐาน ต 2.2 Concept of Culture and Products คาดหวังว่า นักเรียนจะเข้าใจความคิดรวบยอดด้านวัฒนธรรมและความสัมพันธ์ระหว่างผลผลิตกับแนวคิดทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา
สาระที่ 3 ภาษาและความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น (Connections)	มาตรฐาน ต3.1 Reinforcement and acquisition คาดหวังว่านักเรียนจะใช้ภาษาต่างประเทศเสริมและแสวงหาความรู้ในสาขาวิชาอื่นเพิ่มเติมรวมทั้งรู้ข้อมูลและจดจำ แง่คิดเด่นชัดที่ปรากฏ โดยอาศัยทั้งภาษาและวัฒนธรรม
สาระที่ 4 ภาษาและความสัมพันธ์กับชุมชนโลก (Communities)	มาตรฐาน ต 4.1 Learning and Enrichment คาดหวังว่านักเรียนจะสามารถใช้ภาษา ภายในและนอกบริบทโรงเรียนรวมทั้งใช้ภาษาเพื่อเพิ่มพูนความรู้ขยายความรู้และความเพลินเพลิน เป็นผู้เรียนรู้ตลอดชีวิต มาตรฐาน ต 4.2 Careers คาดหวังว่านักเรียนจะสามารถสำรวจตัวเองและเตรียมตัวเข้าสู่อาชีพซึ่งใช้ภาษาเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ

1.1.3 มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น (Benchmarks)

มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น เป็นตัวบ่งชี้การเรียนรู้ที่คาดว่าจะเกิดขึ้นในตัวผู้เรียนเมื่อจบแต่ละช่วงชั้น ตามมาตรฐานการเรียนรู้องค์ประกอบที่สำคัญที่ปรากฏอยู่ในมาตรฐานช่วงชั้นมี 2 ส่วนคือ ทักษะ / กระบวนการที่บ่งบอกถึงความสามารถในการปฏิบัติ (Performance) และเนื้อหา (Content) มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นจึงเป็นสิ่งที่บอกให้รู้ว่านักเรียนทุกคนควรรู้อะไร และสามารถทำอะไรได้ เป็นการให้รายละเอียดเพิ่มเติมจากมาตรฐานการเรียนรู้ และระบุนกรอบเนื้อหาสำหรับครูผู้สอนนำไปจัดสาระการเรียนรู้ เพื่อให้ให้นักเรียนบรรลุระดับประสิทธิภาพที่กำหนดไว้ในหลักสูตรอย่างต่อเนื่อง จำนวนมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นในแต่ละช่วงชั้นจะมีจำนวนไม่เท่ากันเนื่องจากการวิจัยครั้งนี้

ผู้วิจัยได้ทำวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ดังนั้นผู้วิจัย จึงจะนำเสนอมาตรฐานช่วงชั้นที่ 4 (ม. 4 – 6) และผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปี / รายภาค เฉพาะชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ดังต่อไปนี้

สาระที่ 1 : ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communications)

มาตรฐาน ต 1.1 : เข้าใจกระบวนการฟังและการอ่าน สามารถ ตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และนำความรู้มาใช้อย่างมีวิจารณญาณ

มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นที่ 4 (ม. 4 – 6)	ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปี / รายภาค ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
1. เข้าใจน้ำเสียง ความรู้สึกของผู้พูด รวมทั้งคำชี้แจง คำบรรยาย คำแนะนำ สารสนทนา และ คู่มือต่าง ๆ	1. เข้าใจน้ำเสียง ความรู้สึกของผู้พูด คำสั่ง คำของร้อง คำชี้แจง คำบรรยาย คำแนะนำ สารสนทนา และ คู่มือต่าง ๆ
2. อ่านออกเสียงบทอ่านได้ถูกต้องตามหลักการอ่านออกเสียงและเหมาะสมกับเนื้อหาที่อ่าน	2. อ่านออกเสียงบทอ่านได้ถูกต้องตามหลักการอ่านออกเสียงและเหมาะสมกับเนื้อหาที่อ่าน
3. เข้าใจ ตีความ และ / หรือ แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสื่อที่เป็นความเรียงและไม่ใช่ความเรียงในรูปแบบต่าง ๆ ที่ซับซ้อนขึ้น ถ่ายโอนเป็นข้อความที่ใช้ถ้อยคำของตนเอง	3. เข้าใจ ตีความหรือแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสื่อที่เป็นความเรียงและไม่ใช่ความเรียงในรูปแบบต่าง ๆ ถ่ายโอนเป็น ข้อความที่ใช้ถ้อยคำของตนเอง
4. เข้าใจ ตีความ วิเคราะห์ และแสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับข้อความ ข้อมูล ข่าวสาร บทความสารคดี บันเทิงคดีที่ซับซ้อนขึ้นจากสื่อสิ่งพิมพ์ หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์	4. เข้าใจ ตีความ วิเคราะห์ และแสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับข้อความ ข้อมูล ข่าวสาร บทความสารคดี บันเทิงคดีที่ซับซ้อนขึ้น จากสื่อสิ่งพิมพ์ หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์

มาตรฐาน ต 1.2 : มีทักษะในการสื่อสารทางภาษา แลกเปลี่ยน ข้อมูลข่าวสาร และแสดงความรู้สึกและความคิดเห็น โดยใช้เทคโนโลยีและการจัดการที่เหมาะสม เพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต

มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นที่ 4 (ม. 4-6)	ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปี / รายภาค ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
1. ใช้ภาษาตามมารยาททางสังคม เพื่อสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และสามารถดำเนินการสื่อสารอย่างต่อเนื่อง และเหมาะสม โดยใช้สื่อเทคโนโลยีที่มีอยู่ในแหล่งการเรียนรู้ทั้งในและนอกสถานศึกษา	1. ใช้ภาษาตามมารยาททางสังคม เพื่อสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และสามารถดำเนินการสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม โดยใช้สื่อเทคโนโลยีที่มีอยู่ในแหล่งการเรียนรู้ทั้งในและนอกสถานศึกษา
2. ใช้ภาษาเพื่อแสดงความคิดเห็น แสดงความต้องการของตน เสนอบริการแก่ผู้อื่น เจรจา ต่อรองและวางแผนในการเรียน โดยใช้สื่อเทคโนโลยีที่มีอยู่ในแหล่งการเรียนรู้ ทั้งในและนอกสถานศึกษา	2. ใช้ภาษาแสดงความคิดเห็น แสดงความต้องการของตน เสนอบริการแก่ผู้อื่น เจรจา ต่อรองและวางแผนในการเรียน โดยใช้สื่อเทคโนโลยีที่มีอยู่ในแหล่งการเรียนรู้ ทั้งในและนอกสถานศึกษา
3. ใช้ภาษาเพื่อขอ และให้ข้อมูล อธิบาย บรรยาย เปรียบเทียบ แลกเปลี่ยนความรู้ เกี่ยวกับเรื่องราวหรือประเด็นต่าง ๆ ตลอดจนเหตุการณ์ปัจจุบันในชุมชน และสังคม สร้างองค์ความรู้ โดยใช้ประโยชน์จากสื่อการเรียนทางภาษา และผลจากการฝึกทักษะต่าง ๆ รวมทั้งวางแผนในการเรียนและอาชีพ	3. ใช้ภาษาเพื่อขอ และให้ข้อมูล อธิบาย บรรยาย เปรียบเทียบ แลกเปลี่ยนความรู้ เกี่ยวกับเรื่องราวหรือประเด็นต่าง ๆ ตลอดจนเหตุการณ์ปัจจุบันในชุมชนและสังคม สร้างองค์ความรู้ โดยใช้ประโยชน์จาก สื่อการเรียนทางภาษาและผลจากการฝึกทักษะต่าง ๆ รวมทั้งวางแผนในการเรียนและอาชีพ
4. ใช้ภาษาเพื่อแสดงความรู้สึกรักของตนเอง เกี่ยวกับเหตุการณ์ในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต พร้อมทั้งให้เหตุผล โดยใช้ประโยชน์จากสื่อการเรียนทางภาษาและผลจากการฝึกทักษะต่าง ๆ รวมทั้งแสวงหาวิธีการเรียนภาษาต่างประเทศที่เหมาะสมกับตนเอง	4. ใช้ภาษาเพื่อแสดงความรู้สึกรักของตนเอง เกี่ยวกับเหตุการณ์ในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต พร้อมทั้งให้เหตุผล โดยใช้ประโยชน์จากสื่อการเรียนทางภาษาและผลจากการฝึกทักษะต่าง ๆ รวมทั้งแสวงหาวิธีการเรียนภาษาต่างประเทศที่เหมาะสมกับตนเอง

มาตรฐาน ค 1.3 : เข้าใจกระบวนการพูด การเขียน และสื่อสารข้อมูล
ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ ได้อย่างสร้างสรรค์มีประสิทธิภาพและมี
สุนทรียภาพ

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นที่ 4 (ม. 4-6)	ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปี / รายภาค ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
1. นำเสนอข้อมูล เรื่องราว รายงานเกี่ยวกับ ประสบการณ์และเหตุการณ์หรือเรื่องทั่วไป	1. นำเสนอข้อมูล เรื่องราว รายงานเกี่ยวกับ ประสบการณ์และเหตุการณ์หรือเรื่องทั่วไป
2. นำเสนอความคิดรวบยอดเกี่ยวกับ เหตุการณ์ต่าง ๆ กิจกรรม สินค้าหรือบริการ ในท้องถิ่นของตนด้วยวิธีการที่หลากหลาย	2. นำเสนอความคิดรวบยอดเกี่ยวกับ เหตุการณ์ต่าง ๆ กิจกรรม สินค้าหรือบริการ ในท้องถิ่นของตนด้วยวิธีการที่หลากหลาย
3. นำเสนอบทกวี หรือบทละครสั้น (Skit) โดยใช้เค้าโครงตามแนวคิดของเจ้าของภาษา หรือแต่งขึ้นเองอย่างอิสระ ด้วยความ เพลิดเพลิน	3. นำเสนอบทกวี หรือบทละครสั้น (Skit) โดยใช้เค้าโครงตามแนวคิดของเจ้าของภาษา หรือแต่งขึ้นเองอย่างอิสระ ด้วยความ เพลิดเพลิน

สาระที่ 2 : ภาษาและวัฒนธรรม (Cultures)

มาตรฐาน ค 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษา กับวัฒนธรรมของ
เจ้าของภาษาและนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นที่ 4 (ม. 4-6)	ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปี / รายภาค ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
1. ใช้ภาษาและท่าทางในการสื่อสารได้ เหมาะสมกับระดับบุคคล กาลเทศะ และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา	1. ใช้ภาษาและท่าทางในการสื่อสาร ได้เหมาะสมกับระดับบุคคล กาลเทศะ และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา
2. แสดงความคิดเห็นต่อวัฒนธรรม ประเพณี ความเชื่อและความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา	2. แสดงความคิดเห็นต่อวัฒนธรรม ประเพณีความเชื่อและความเป็นอยู่ ของเจ้าของภาษา

มาตรฐาน ต 2.2 : เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษา
และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างมีวิจารณญาณ

มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นที่ 4 (ม. 4-6)	ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปี / รายภาค ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
1. เข้าใจความแตกต่างระหว่างภาษาอังกฤษกับภาษาไทยในเรื่องคำ วลีำนวน ประโยค และข้อความที่ซับซ้อนยิ่งขึ้น และนำไปใช้ได้อย่างมีวิจารณญาณ	1. เข้าใจความแตกต่างระหว่างภาษาอังกฤษกับภาษาไทยในเรื่องคำ วลีำนวน ประโยค และข้อความที่ซับซ้อนยิ่งขึ้นและนำไปใช้ได้อย่างมีวิจารณญาณ
2. เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทยที่มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษา และนำไปใช้อย่างมีวิจารณญาณ	2. เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทยที่มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษา และนำไปใช้อย่างมีวิจารณญาณ
3. เห็นประโยชน์ของการรู้ภาษาต่างประเทศในการแสวงหาความรู้ การเข้าสู่สังคม และอาชีพ	3. เห็นประโยชน์ของการรู้ภาษาอังกฤษในการแสวงหาความรู้ การเข้าสู่สังคมและอาชีพ
4. เห็นคุณค่าและจัดกิจกรรมทางภาษา และวัฒนธรรมตามความสนใจ	4. เห็นคุณค่าและจัดกิจกรรมทางภาษา และ วัฒนธรรมตามความสนใจ
5. ตระหนักในคุณค่าของภาษา และวัฒนธรรมที่เรียนและนำความรู้มาประยุกต์ในการพัฒนาตนเอง ครอบครัว ชุมชนและสังคม	5. ตระหนักในคุณค่าของภาษาและวัฒนธรรมที่เรียนและนำความรู้มาประยุกต์ในการพัฒนาตนเอง ครอบครัว ชุมชนและสังคม

3.3 องค์ประกอบของเจตคติ

3.4 ลักษณะของเจตคติ

3.5 การเกิดและการเปลี่ยนแปลงเจตคติ

3.6 ประโยชน์ของเจตคติ

3.7 การวัดเจตคติ

4. บริบทโรงเรียนนาคุณประชาสรรค์

สาระที่ 3 : ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น (Connection)

มาตรฐาน ต 3.1 : ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้อยู่กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นและเป็นพื้นฐานในการพัฒนาและเปิดโลกทัศน์ของตน

มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นที่ 4 (ม. 4 – 6)	ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปี / รายภาค ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
1. วิเคราะห์และสังเคราะห์เนื้อหาสาระภาษาต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ	1. วิเคราะห์และสังเคราะห์เนื้อหาสาระภาษาต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ
2. ใช้ภาษาต่างประเทศในการแสวงหาความรู้ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เพื่อขยายโลกทัศน์จากแหล่งข้อมูลที่หลากหลายในรูปแบบต่าง ๆ	2. ใช้ภาษาอังกฤษในการแสวงหาความรู้ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เพื่อขยายโลกทัศน์จากแหล่งข้อมูลที่หลากหลายในรูปแบบต่าง ๆ
3. อภิปรายเกี่ยวกับประสบการณ์ที่ได้รับจากการใช้ภาษาต่างประเทศในการค้นคว้าเนื้อหาสาระที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ เป็นภาษาต่างประเทศ	3. อภิปรายเกี่ยวกับประสบการณ์ที่ได้รับจากการใช้ภาษาอังกฤษในการค้นคว้าเนื้อหาสาระที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ เป็นภาษาอังกฤษ

สาระที่ 4 : ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก (Communities)

มาตรฐาน ต 4.1 : สามารถใช้ภาษาต่างประเทศตามสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นที่ 4 (ม. 4 – 6)	ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปี / รายภาค ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
1. ใช้ภาษาต่างประเทศตามสถานการณ์ต่าง ๆ ในสถานศึกษา และชุมชนด้วยวิธีการและรูปแบบที่หลากหลายและซับซ้อน	1. ใช้ภาษาอังกฤษตามสถานการณ์ต่าง ๆ ในสถานศึกษา และชุมชนด้วยวิธีการและรูปแบบ ที่หลากหลายและซับซ้อน
2. ใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารในรูปแบบต่าง ๆ กับบุคคล ภายในสถานศึกษา ชุมชนและสังคม	2. ใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารในรูปแบบต่าง ๆ กับบุคคล ภายในสถานศึกษา ชุมชนและสังคม

มาตรฐาน ค 4.2 : สามารถใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ การศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ การสร้างความร่วมมือและการอยู่ร่วมกันในสังคม

มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นที่ 4 (ม. 4 – 6)	ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปี / รายภาค ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
1. การใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อสื่อสารในการทำงาน สมัยครงาน และประกอบอาชีพ รวมทั้งการขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับอาชีพในสถานการณ์จำลอง และ / หรือ สถานการณ์จริง	1. การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารในการทำงาน สมัยครงาน และประกอบอาชีพรวมทั้งการขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับอาชีพในสถานการณ์จำลอง และ / หรือ สถานการณ์จริง
2. ใช้ภาษาต่างประเทศในการปฏิบัติงานร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข โดยรู้จักควบคุมตนเอง รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น และความคิดเห็นของคนอย่างเหมาะสม และเจรจาโน้มน้าวต่อรองอย่างมีเหตุผล	2. ใช้ภาษาอังกฤษในการปฏิบัติงานร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข โดยรู้จักควบคุมตนเอง รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น และความคิดเห็นของคนอย่างเหมาะสม และเจรจาโน้มน้าวต่อรองอย่างมีเหตุผล
3. ใช้ภาษาต่างประเทศเฉพาะด้านเพื่อการสื่อสาร การจัดการด้านการเรียน การศึกษาต่อ และ / หรือ ด้านอาชีพ	3. ใช้ภาษาอังกฤษเฉพาะด้านเพื่อการสื่อสาร การจัดการด้านการเรียน การศึกษาต่อ และ / หรือ ด้านอาชีพ
4. ใช้ภาษาต่างประเทศเผยแพร่ ประชาสัมพันธ์ข้อมูล ข่าวสารของชุมชน ท้องถิ่นและประเทศชาติ ในการสร้างความร่วมมือเชิงสร้างสรรค์ และการแข่งขันในสังคมโลก	4. ใช้ภาษาอังกฤษเผยแพร่ ประชาสัมพันธ์ ข้อมูล ข่าวสารของชุมชน ท้องถิ่น และประเทศชาติ ในการสร้างความร่วมมือเชิงสร้างสรรค์ และการแข่งขันในสังคมโลก

3.4 ลักษณะของเจตคติ

3.5 การเกิดและการเปลี่ยนแปลงเจตคติ

3.6 ประโยชน์ของเจตคติ

3.7 การวัดเจตคติ

4. บริบทโรงเรียนนาคุณประชาสรรค์

1.2 หลักสูตรรายวิชาการเขียนภาษาอังกฤษ (ตE 42104)

บทที่ 2

รายวิชาการเขียนภาษาอังกฤษ (English Writing) รหัสวิชา ตE 42104

เป็นรายวิชาที่จัดอยู่ในกลุ่มสาระเพิ่มเติม มีจำนวน 2.0 หน่วยกิต เวลาเรียน 4 คาบ / สัปดาห์
80 คาบ / ภาค

คำอธิบายรายวิชา

ผู้วิจัย ได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับการดำเนินการ
วิจัยโดยแยกคำ ฟัง พูด อ่าน เขียนเรื่องราว ข้อมูล ข่าวสาร บทอ่าน บทความ สารคดี บันเทิงคดี
บทกวี สื่อต่างๆ แล้วตีความ วิเคราะห์ สังเคราะห์ เปรียบเทียบ แสดงความคิดเห็นอย่างมี
วิจารณ์ญาณ ใช้ภาษาในการสื่อสารตามสถานการณ์ต่างๆ กับบุคคลในสถานศึกษา ชุมชน
สังคม ได้ถูกต้องตามมารยาททางสังคม และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา นำความรู้ไปใช้เป็น
เครื่องมือในการศึกษาต่อ สมัครงาน ประกอบอาชีพ และเผยแพร่วัฒนธรรมของตนเอง
ได้อย่างเหมาะสม

2.1 ความหมายของการเขียน

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายวิชาการเขียนภาษาอังกฤษ

1. บอกขั้นตอนและหลักการเขียนเรียงความในระดับย่อหน้าได้
2. อ่านสื่อที่เป็นความเรียงและไม่ใช่ความเรียง จากสื่อสิ่งพิมพ์ หรือสื่อ
อิเล็กทรอนิกส์แล้วเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่อ่าน ได้
3. เขียนอธิบายแลกเปลี่ยน ความรู้ หรือแสดงความคิดเห็นของตน เกี่ยวกับ
ประเด็นปัญหาเหตุการณ์ต่าง ๆ ในชุมชนทั้งในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต ได้
4. นำเสนอข้อมูล เรื่องราวเกี่ยวกับประสบการณ์ เหตุการณ์ต่าง ๆ กิจกรรม
หรือสินค้าในท้องถิ่นของตนด้วยวิธีการที่หลากหลายได้อย่างสร้างสรรค์ และมีประสิทธิภาพ
5. เข้าใจความเหมือน และความแตกต่างระหว่างภาษา วัฒนธรรม ประเพณี
และความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษากับของไทย แล้วเขียนแสดงการเปรียบเทียบได้

3.4 ลักษณะของเจตคติ

หน่วยการเรียนรู้และการเปลี่ยนแปลงเจตคติ

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองเป็นเนื้อหาที่ใช้ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน
พุทธศักราช 2544 รายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ประเภทงานเขียนที่
นำมาวิจัยได้แก่ การเขียนอธิบายขั้นตอน การเขียนเรื่องเล่า และการเขียนอธิบายด้วยการใช้เหตุผล

2. การเขียน

บทที่ 2

2.1 ความหมายของการเขียนแบบเน้นกระบวนการ (Process Writing)

มีผู้ให้ความหมายเกี่ยวกับการเขียนแบบเน้นกระบวนการ (Process Writing) ดังนี้
 ไรมส์ (Raimes. 1985 : 10) ได้กล่าวว่า ผู้เขียนจะไม่ถามตนเองเพียงเฉพาะจุดประสงค์ในการเขียนว่าเขียนเพื่ออะไรหรือใครคือผู้อ่านเท่านั้นแต่คำถามที่สำคัญ คือเขียนอย่างไรและจะเริ่มอย่างไรผู้เขียนจะเป็นผู้ตัดสินใจที่จะเริ่มต้นและเรียบเรียงงานเขียนมีเวลาในการทำงานและข้อมูลย้อนกลับที่เหมาะสมจากผู้อ่านเช่น ครู หรือเพื่อนร่วมชั้นเรียนจนกว่าจะค้นพบความรู้ใหม่ คำใหม่และรูปแบบภาษาใหม่ในขณะที่ผู้เรียนวางแผนเขียนงานร่าง และอ่านบททวนสิ่งที่ได้เขียนลงไป ครูเป็นผู้อำนวยความสะดวก
 แอปเปิ้ลบี (Applebee. 1989 : 88-101) ได้กล่าวว่า การเขียนแบบเน้นกระบวนการ หมายถึง กิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้คิดและรวบรวมความคิดก่อนที่จะเขียนด้วยการระดมกำลังสมอง เน้นการให้ประสบการณ์แก่ผู้เรียนด้วยการอภิปรายระหว่างผู้เรียนด้วยกัน และครูเน้นให้ผู้เรียนเขียนหลายครั้ง โดยมีวิธีการอ่านบททวน และตรวจทานจนถึงการเขียนครั้งสุดท้าย จึงมีการตรวจและให้คะแนนการจัดขั้นตอนในการเขียนประกอบด้วย ขั้นตอนการเขียนและขั้นตอนการปรับปรุง โดยขั้นตอนต่างๆเหล่านี้จะย้อนกลับไปมาหลายๆ ครั้ง

ฟอลส์และคณะ (Folse, et al. 1999 : 160-168) ได้กล่าวว่า การผลิตงานเขียนนั้นผู้เรียนควรสร้างความคิด วางแผนการเขียน ร่างงาน และเขียนงานครั้งสุดท้ายด้วยตนเองโดยปฏิบัติตามขั้นตอนดังนี้

3. 1. ผู้เรียนเลือกหัวข้อที่จะเขียน (Choosing a Topic)
3. 2. ผู้เรียนระดมความคิด (Brain storming)
3. 3. ผู้เรียนร่างงานคร่าวๆ (Writing a rough draft) โดยนำข้อมูลที่ได้จากการนำความคิดมาเขียนเป็นประโยค อาจมีข้อผิดพลาดมาก ผู้เรียนต้องไม่กังวล
3. 4. ผู้เรียนตรวจแก้ไขงานร่าง (Cleaning up the rough draft) หลังจากร่วมงานเสร็จแล้วให้เว้นระยะ 2-3 วัน นำงานร่างมาเขียนใหม่ ปรับปรุงแก้ไขด้วยตนเอง
3. 5. ผู้เรียนแลกเปลี่ยนตรวจงานร่างกับเพื่อน (Peer Editing) โดยใช้บัตรตรวจงานที่มีคำถามเกี่ยวกับงานเขียน (Paragraph Checklist) เป็นตัวชี้แนะแนวทางในการแสดงความคิดเห็นผลงานของเพื่อน

6. ผู้เขียนแก้ไขงานร่าง (Revising the draft) ผู้เรียนนำข้อมูลย้อนกลับมาแก้ไขปรับปรุงงานร่าง โดยเป็นงานเขียนครั้งสุดท้าย

7. ผู้เรียนตรวจงานครั้งสุดท้าย (Proofing the final paper) ก่อนส่งงานให้ผู้สอนตรวจ

บราวน์ (Brown, 2000 : 335-336) ได้กล่าวถึง ลักษณะสำคัญของการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ ไว้ ดังนี้

1. ให้ความสำคัญกับกระบวนการเขียนซึ่งจะนำไปสู่งานเขียนครั้งสุดท้าย

2. ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจกระบวนการเขียนด้วยตนเอง

3. ช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ในการสร้างกลยุทธ์ วางแผนก่อนการร่างงานเขียน และแก้ไข

4. ให้ความเวลาผู้เรียนในการเขียนและการตรวจแก้ไข

5. ให้ความสำคัญกับกระบวนการอ่านทบทวนเพื่อการแก้ไข

6. ให้ผู้เรียนค้นพบด้วยตนเองว่า ต้องการจะเขียนอะไร

7. ให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียนตลอดกระบวนการเขียนเพื่อแนะแนวทางเป็นการกระตุ้นผู้เรียนให้มีความพยายามที่จะเขียนได้ใกล้เคียงกับความตั้งใจมากที่สุด

8. สนับสนุนการให้ข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อนและครูผู้สอน

9. มีการพบปะกันระหว่างผู้สอน และผู้เรียนเป็นรายบุคคลในระหว่างกระบวนการเรียน

2.2 ระดับความสามารถการเขียน

วาลทท์ และไดสิค (Velette and Disick, 1972 : 171-172 ; อ้างถึงใน นฤมล ทองเจียม, 2542 : 14-15) ได้แบ่งระดับของการเขียนโดยเริ่มจากง่ายไปยากไว้ 5 ระดับ ดังนี้

1. ระดับทักษะกลไก (Mechanical Skill) เป็นการแสดงออกด้านความจำ โดยไม่จำเป็นต้องเข้าใจเนื้อหาสาระที่เขียน เช่น การเขียนลอกแบบ
2. ระดับความรู้ (Knowledge) เป็นระดับที่ผู้เรียนสามารถแสดงออกซึ่งความรู้ใน กฎเกณฑ์ (Rules) ข้อเท็จจริง (Facts) ผู้เรียนต้องรู้จักเสียงและสัญลักษณ์ที่ถูกต้องของภาษานั้นมีความเข้าใจตามเนื้อหาที่เขียนตามหลักไวยากรณ์ เช่น การเรียงคำให้เป็นประโยคที่ถูกต้อง เขียนเติมข้อความในช่องว่าง และตอบคำถามเกี่ยวกับภาพที่คุ้นเคยได้

3. ระดับถ่ายโอน (Transfer) เป็นระดับที่ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ สถานการณ์ใหม่ได้ พฤติกรรมการเขียนในระดับนี้ เช่น การนำไปใช้ (Application) ผู้เรียน สามารถเรียงลำดับ บทสนทนา หรือข้อความได้ถูกต้องตามลำดับเหตุการณ์และเหตุผล และเขียนตอบคำถามจากข้อมูลที่กำหนดให้

4. ระดับสื่อสาร (Communication) เป็นระดับที่ผู้เรียนสามารถใช้ภาษา เป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสาร พฤติกรรมการเขียนในระดับนี้ คือการแสดงออกเป็นการ (Self-expression) ผู้เรียนสามารถใช้การเขียนเพื่อสื่อความหมายและความคิดของตนกับผู้อื่น ได้ การเขียนระดับนี้เน้นความสามารถเขียนให้ผู้อ่านเข้าใจในเนื้อความมากกว่าการเข้มงวด ในด้านไวยากรณ์

5. ระดับวิเคราะห์วิจารณ์ (Criticism) เป็นระดับที่ผู้เรียนสามารถวิเคราะห์ สังเคราะห์และประเมินภาษาที่ใช้ได้ เช่น ผู้เรียนสามารถแสดงความคิดของตนได้ อย่างคล่องแคล่ว เลือกใช้ถ้อยคำ สำนวน ได้อย่างเหมาะสม และใช้ลีลาในการเขียนได้ สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์ของการเขียนนั้น ๆ

ส่วนพินคาส์ (Pincas, 1982 : 25 – 70 ; อังโน นฤมล ทองเจียม, 2542 : 15 – 16) ได้แบ่งการเขียนเป็น 3 ระดับดังนี้

1. ระดับสื่อสาร (Communication) ประกอบด้วย

1.1 การสื่อสารระหว่างกัน เป็นการเขียนแบบต่าง ๆ เพื่อให้เกิดการสื่อสาร ถึงกันและกัน

1.2 การเลือกเนื้อหา เพราะเนื้อหามีอิทธิพลต่อการสื่อสาร ซึ่งเนื้อหา ที่ต้องการสื่อสารต้องสอดคล้องกับการใช้รูปแบบภาษาหรือรูปแบบการเขียน

1.3 การนำเสนอความคิดเห็น การเสนอความคิดอย่างชัดเจนขึ้นอยู่กับ รูปแบบการนำเสนอ เช่น การบรรยาย การอธิบายกระบวนการการเล่าเหตุการณ์ การให้เหตุผล เป็นต้น

2. ระดับเรียงความ (Composition) ประกอบด้วย

2.1 การสร้างประโยค คือ การนำเสนอความรู้ที่นึกคิดโดยเรียบเรียง ออกมาเป็นประโยค แล้วนำประโยคมาเรียบเรียงเป็นย่อหน้า และความเรียงตามลำดับ

2.2 การเรียบเรียงย่อหน้า คือ สามารถเรียบเรียงกลุ่มประโยคที่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีระเบียบ จึงทำให้ผู้อ่านติดตามการนำเสนอข้อคิดเห็นของผู้เขียนได้

2.3 การใช้ตัวเชื่อมต่าง ๆ การเรียงประโยคเป็นย่อหน้านั้นจำเป็นต้องใช้ตัวเชื่อมต่าง ๆ ทำหน้าที่โยงประโยคหรือย่อหน้าเข้าด้วยกัน

3. ระดับลีลาการเขียน (Style) ประกอบด้วย

3.1 การเขียนรูปแบบต่าง ๆ ได้แก่ การเล่าเหตุการณ์ การบรรยาย การอธิบาย และการโต้แย้ง รูปแบบของการเขียนจะแตกต่างกันตามข้อมูลที่เขียน

3.2 การใช้ภาษาที่เหมาะสม ผู้เขียนต้องรู้จักเลือกใช้ระดับภาษาที่เหมาะสมกับผู้อ่าน และจุดมุ่งหมายของการเขียน

3.3 การสร้างอรรถรสในงานเขียน เป็นความสามารถที่ผู้เขียนทำให้อ่านเกิดความรู้สึกคล้อยตาม

จากระดับความสามารถในการเขียนดังกล่าวข้างต้น ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมุ่งให้ผู้เรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษในระดับสื่อสารหรือระดับเรียงความได้ โดยการเขียนเรียงความสั้น ๆ ให้ผู้อื่นเข้าใจได้ 1 ย่อหน้า

2.3 แนวคิดในการสอนเขียน

ประทีน พิมสาร (2530 : 51-55 ; อ้างถึงใน ธิดารัตน์ ภัทรพงศ์ไพศาล, 2539 :

10 - 11) กล่าวว่า การสอนเขียนมี 2 วิธีใหญ่ ๆ คือ

1. วิธีการสอนเขียนที่เน้นงานเขียน (Product-Oriented Approach) เป็นวิธีการ

สอนเขียนที่ให้ความสำคัญต่อคุณภาพ และความถูกต้องของรูปแบบการเขียนเป็นอย่างมาก เป็นการสอนเขียนในรูปของการสอนที่ใช้ในห้องเรียน ไม่ได้คำนึงถึงบทบาทการเขียนนอก

ห้องเรียน เพราะเชื่อว่าผู้เรียนสามารถถ่ายโอนการเขียนที่เรียนในห้องเรียน ไปใช้ในการเขียน

ย่อหน้าเป็นเรียงความที่ย่อไว้โดยสมบูรณ์แล้ว เมื่อมีการเขียนผิด หรือไม่ดีเท่าที่ควรก็จะมี

การแก้ไขให้ดีขึ้นซึ่งถือว่าการแก้งานเขียนมีความสำคัญต่อการเขียนมาก การสอนเขียนแบบนี้

แบ่งเป็น 2 วิธี คือ

1.1 การใช้รูปแบบศิลปะงานเขียน (Rhetorical Models Approach)

ส มมติฐานของการสอนเขียนแบบนี้คือ การที่จะปรับปรุงงานเขียน การพยายามเขียนให้ได้ดี

เท่าเทียมกับงานที่ดีของคนอื่น ๆ บทเรียนหรือตำราที่ใช้ จะมีงานเขียนที่เขียนด้วยศิลปะ

การเขียนแบบต่าง ๆ เช่น แบบพรรณนาโวหาร แบบอธิบาย เป็นต้น

1.2 การสอนการเขียน โดยการสอนไวยากรณ์ (The grammar Approach) สมมติฐานของการสอนแบบนี้ คือ ผู้เรียนต้องสามารถเขียนประโยคที่ถูกต้องก่อนที่จะสามารถเขียนย่อหน้าได้ เมื่อสามารถเขียนระดับย่อหน้าได้ก็สามารถเขียนระดับเรียงความได้

2. วิธีการสอนเขียนที่เน้นหนักกระบวนการเขียน (Process – Oriented Approach) เป็นการสอนการเขียนที่ผู้เรียนมีบทบาทต่อการเรียนมากกว่าการสอนแบบเน้นงานเขียน การกำหนดให้ผู้เรียนสื่อความหมายให้ผู้อ่านได้เหมาะสมทั้งเนื้อหาและวิธีการเรียบเรียง การเขียนจะช่วยให้ผู้เรียนใช้กระบวนการเขียนสื่อความหมายให้แก่ผู้อ่านอย่างถูกต้อง สิ่งที่ต้องคำนึงถึงในการเขียนวิธีนี้ประกอบด้วย

1.1 2.1 วาระหรือโอกาส (occasion)

1.2 2.2 จุดมุ่งหมาย (purpose)

1.3 2.3 ผู้อ่านงานเขียนชิ้นนั้น (audience)

2. ส่วนลำดับขั้นตอนของการเขียนวิธีนี้ประกอบด้วย

2.1 2.4 ขั้นเตรียมตัว

2.2 2.5 ขั้นเตรียมพร้อมที่จะเรียบเรียงงานเขียน

2.3 2.6 ขั้นการลำดับความคิดและเนื้อความ

2.4 2.7 ขั้นทบทวนความคิดและเนื้อความ

ไรเมส์ (Raimes. 1983 : 6-11 ; อ้างถึงใน นฤมล ทองเจียม. 2542 : 16)

แบ่งแนวคิดในการสอนเขียนออกเป็น 7 แบบ คือ

1. การสอนจากควบคุมไปสู่อิสระ (The Control to Free Approach) เป็นแนวการสอนแบบฟัง – พูด ที่นิยมแพร่หลายมานาน โอกาสที่ผู้เรียนจะทำผิดมีน้อยมาก งานตรวจของผู้สอนก็รวดเร็ว เน้นความถูกต้อง แม่นยำ (Accuracy) มากกว่าความคล่อง (Fluency) หรือความคิด ริเริ่มในการเขียน (Originality)

2. การสอนเขียนแบบอิสระ (The Free-Writing Approach) แนวคิดนี้เน้นปริมาณมากกว่าคุณภาพ และเห็นว่าการสอนเขียนแก่ผู้เรียนระดับกลางควรให้ความสำคัญในด้านเนื้อหาและความคล่องแคล่วมากกว่ารูปแบบไวยากรณ์ในการเขียนผู้สอนไม่ตรวจแก้ไขงานเขียน แต่อ่านและชื่นชมความคิดที่แสดงออกในการเขียน ซึ่งเป็นเรื่องที่ผู้เรียนสนใจ

3. การสอนที่ให้ความสำคัญกับการเรียบเรียงข้อความ (The Paragraph-Pattern Approach) แนวคิดนี้เน้นการเรียบเรียงข้อความ (Organization) ผู้สอนให้ผู้เรียนวิเคราะห์รูปแบบของเรียงความแต่ละย่อหน้า โดยการฝึกวิเคราะห์รูปแบบจากนั้นเขียนเลียนแบบ

ต้นฉบับโดยเรียงความประโยคที่ให้มาเป็นข้อความ ย่อหน้า วิเคราะห์ประโยคหลัก ประโยคเสริม เลือกรหรือตั้งชื่อเรียงความที่ให้มา ตลอดจนเพิ่มหรือลดจำนวนประโยคในเรื่องที่กำหนดให้ ซึ่งเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมของแต่ละเชื้อชาติในการลำดับความ

4. การสอนแบบยึดไวยากรณ์-รูปประโยคและการเรียบเรียงข้อความ

(The Grammar-Syntax-Organization Approach) แนวคิดนี้เชื่อว่า การเขียนประกอบด้วยทักษะหลายอย่าง ผู้สอนควรเฟื่องถึงองค์ประกอบทุกด้านไปพร้อมกัน เช่น ด้านไวยากรณ์ รูปประโยค และการเรียบเรียงคำ

5. การสอนแบบสื่อสาร (The Communicative Approach) แนวคิดนี้

เน้นจุดประสงค์ในการเขียนที่ว่า เขียนอะไร ใครเป็นผู้อ่าน ผู้สอนต้องขยายการอ่านเขียนของผู้เรียนออกไปยังเพื่อนร่วมชั้นและชุมชน เช่น การเขียนจดหมายโต้ตอบกับเพื่อน ต่างประเทศหรือการเขียนแสดงความคิดเห็นต่อชุมชนนั้น ๆ

6. การสอนแบบเน้นกระบวนการเขียน (The Process Approach) เมื่อไม่นาน

มานี้ (ค.ศ. 1980 เป็นต้นมา) การสอนเขียนเพิ่งเปลี่ยนแนวจากการเน้นผลงานเขียนออกมาเป็น เน้นกระบวนการเขียน ผู้เขียนต้องรู้ว่าเขียนอะไร ใครเป็นผู้อ่าน และจะเริ่มต้นเขียนอย่างไร ข้อมูลป้อนกลับที่เหมาะสมจากครูหรือเพื่อน ๆ ที่อ่านงานเขียนของเขาช่วยในการทบทวน งานเขียนฉบับร่างที่ 1 (First Draft) และเขียนฉบับร่างที่ 2 (Second Draft) ต่อไปผู้เรียน มีโอกาสค้นหาหัวเรื่องเองจากกิจกรรมเตรียมการเขียน ผู้สอนก็ไม่แก้หรือหาข้อผิด ในงานเขียนฉบับร่างนั้น เพียงแต่ติชมและให้กลับไปทบทวน เขียนมาใหม่

7. การสอนแบบหลากหลายวิธี (Approaches and Techniques) แนวเขียน

บางอย่างย่อมมีความซ้ำซ้อนกันได้ ผู้สอนที่ยึดแนวสอนแบบการสื่อสาร หรือแนวสอนแบบเน้นกระบวนการอาจดึงเทคนิคจากการสอนแบบอื่นมาใช้เมื่อจำเป็นต้องฝึกผู้เรียน ในบางจุด เช่น เรียงความตามแนวชี้แนะ เรียงความแบบอิสระแบบฝึกหัดเรื่องรูปประโยค และการวิเคราะห์เรียงความล้วนแต่มีประโยชน์ เพราะแม้ว่าเทคนิคการสอนเขียนแบบ การสอนเขียนแบบต่าง ๆ เหล่านี้เน้นความสำคัญในองค์ประกอบของการสอนเขียนต่างกัน แต่ทุกเทคนิคต่างมีรากฐานมาจากสมมติฐานเดียวกัน การเขียนเป็นข้อความที่ต่อเนื่องกัน และผู้เขียนต้องมีจุดประสงค์ในการเขียนและรู้ว่าเขียนให้ใครอ่าน

จากแนวคิดในการสอนเขียนดังกล่าวนี้ ผู้วิจัยเห็นว่าการสอนเขียนแบบเน้น กระบวนการเป็นวิธีที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางนักเรียน ได้ฝึกปฏิบัติจริงทุกขั้นตอนในฐานะ นักเขียนคนหนึ่ง ตั้งแต่ขั้นการเลือกหัวข้อที่จะเขียน จนถึงขั้นการประเมินแล้วแก้ไข

งานเขียนด้วยตนเองจนกระทั่งผู้เขียนพึงพอใจในงานเขียนชิ้นนั้น และประการสำคัญการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการนี้ยังเป็นวิธีที่ทำให้นักเรียนได้พัฒนากระบวนการทางความคิดได้อย่างดียิ่งอีกด้วยดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำวิธีสอนเขียนดังกล่าวนี้มาใช้สอนการเขียนภาษาอังกฤษให้แก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนาคนูนาประชาสรรค์ จังหวัดมหาสารคาม

ผู้วิจัยใช้ภาษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับการดำเนินการวิจัยโดยแยกตามหัวข้อ คือ ไปนี้

2.4 องค์ประกอบในการเขียน

นักศึกษามากมายท่าน ได้แก่ ไรเมส (Raimes. 1985 : 6-9) ฟอลส์ และคณะ (Folse, et al. 1999 : 11-12) และเฮดจ์ (Hedge. 1991 : 145-146) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบของผลงานเขียนไว้ ดังนี้

1. จุดประสงค์ (Purpose) ก่อนที่จะกำหนดจุดประสงค์ในการเขียนงานแต่ละชิ้น ผู้เขียนต้องคำนึงว่าการใช้ลีลาการเขียน (Stylistic choices) ควรเหมาะสมกับผู้รับสาร

2. เนื้อหา (Content) ผู้เขียนต้องคำนึงว่าเนื้อหาที่ผู้เขียนต้องแสดงความรู้ที่สอดคล้องกับหัวข้อที่เขียน (Relevance) มีความชัดเจน (Clarity) เป็นความคิดของผู้เขียน (Originality) และสมเหตุสมผล (Logic)

3. การเรียบเรียงเนื้อหา (Organization) ในการเรียบเรียงเนื้อหาเป็นความเรียงหรืออนุกรม (Paragraphs) และเรียงความ (Essays) ผู้เขียนต้องคำนึงว่า ประโยคใจความสำคัญและประโยคสนับสนุน (Topic and support sentences) ต้องสอดคล้องกันการเชื่อมโยงกันของเนื้อหาต้องมีความต่อเนื่องและมีความเป็นเอกภาพ (Cohesion and unity)

4. การใช้ภาษา (Language use) ผู้เขียนต้องคำนึงถึง ความสัมพันธ์ระหว่างคำในวลีและประโยค (Syntax) ความซับซ้อนของโครงสร้างประโยค (Complexity of sentence structure) ขอบข่ายของคำศัพท์และ โครงสร้างทางไวยากรณ์ (Range of structures and vocabulary) ต้องเหมาะสมกับระดับชั้นเรียนของผู้เรียนและถูกต้องตามหลักภาษา (Accuracy)

5. กลไกทางภาษา (Mechanics) ผู้เขียนควรคำนึงว่า ลายมือ (Handwriting) ตัวสะกด (Spelling) การใช้อักษรตัวใหญ่ (Capitalization) และเครื่องหมายวรรคตอน (Punctuation) เป็นบริบทที่ช่วยให้เข้าใจงานเขียนได้ง่ายขึ้น

นอกจากนี้ ครูควรกำหนดงานเขียนที่มีบริบทที่ชัดเจน (Raimes. 1985 : 9) บรรทัดแรกของความเรียงต้องย่อหน้า (Folse, et al. 1999 : 11-12) ความยาวของความเรียง

ควรเหมาะสมกับหัวข้อที่เขียนและผู้เขียนควรใช้โครงสร้างทางภาษาในการเชื่อมโยงความคิดให้หลากหลาย (Hedge. 1991 : 145-146)

สรุปว่าองค์ประกอบของการเขียนที่ดีจะต้องมี จุดประสงค์และเนื้อหาต้องมีความต่อเนื่องกันอย่างเป็นเอกภาพ รวมทั้งกลไกการเขียนและลีลาการเขียน

2.5 กิจกรรมการเขียน

กิจกรรมการเขียนที่ได้กล่าวแนะนำไว้มี ดังนี้

โรมส์ (Raimes. 1985 : 6) และ ไวท์และอานด์ (Nunan. 1999 : 273-274 ; อ้างอิงจาก White and Arndt. 1991) ได้กล่าวว่า การเขียนแบบเน้นกระบวนการเป็นการผลิตงานเขียนที่ผู้เรียนต้องปฏิบัติตามขั้นตอน 3 ขั้นตอน อย่างครบถ้วน โดยย้อนกลับไปมาได้ จนกว่างานจะออกมาอย่างสมบูรณ์ โรมส์ (Raimes. 1985 : 18) ได้แนะนำว่า การทำกิจกรรมการเขียนในห้องเรียน ควรให้ผู้เรียนทำกิจกรรมกลุ่มตลอดกระบวนการและให้ผู้เรียนมีความสามารถทางเขียนเป็นหัวหน้ากลุ่มเพื่อช่วยเหลือ แนะนำผู้เรียนที่มีความสามารถน้อยกว่า โดยมีขั้นตอนการเขียนดังนี้

1. ขึ้นก่อนการเขียน (Pre-Writing)

1.1 ผู้เรียนสร้างความคิดหลากหลาย (Generating Ideas) โดย

1.1.1 ผู้เรียนอภิปรายกับเพื่อนในห้อง เป็นกลุ่ม หรือเป็นคู่

(Discussion : Class, Small Group, Pair)

1.1.2 ผู้เรียนระดมสมอง (Brainstorming)

1.2 ผู้เรียนเลือกความคิดแล้วกำหนดความคิดที่จะเขียน (Selection Ideas /Establishing a Viewpoint)

1.3 ผู้เรียนร่างงานเขียนแบบคร่าวๆ (Rough Drafting)

1.4 ผู้เรียนตรวจงานที่ร่างไว้ (Preliminary Self - Evaluation)

1.5 ผู้เรียนเรียบเรียงข้อมูล หรือสร้างเรื่องที่จะเขียน (Arranging information/structuring the text)

2. ขึ้นลงมือเขียน (While-Writing)

2.1 ผู้เรียนร่างงานเขียนครั้งที่ 1 (First Draft)

2.2 ผู้เรียนให้เพื่อนประเมินงาน (Group/Peer Evaluation and Responding)

2.3 ผู้เรียนร่วมกันปรึกษาหารือ (Conference)

2.4 ผู้เรียนร่างงานเขียนครั้งที่ 2 (Second Draft)

2.5 ผู้เรียนตรวจงานร่างด้วยตนเอง (Self-Evaluation/Editing/Proofreading)

2.6 ผู้เรียนร่างงานเขียนครั้งสุดท้าย (Finished Draft)

2.7 ผู้เรียนตรวจงานร่างครั้งสุดท้าย (Final Responding to Draft)

3. ขั้นหลังการเขียน (Post - Writing)

ผู้เรียนทบทวนงานเขียนเพื่อความสำเร็จของผลงาน (Reviewing)

ผู้วิจัย เหวินส์ (Hewins, 1986 : 219-223) ได้แนะนำกิจกรรมการเขียนไว้ ดังนี้

วิจัยโดยแยกตามหัวข้อ 1. ใช้ภาพ หรือ วิดีทัศน์ ที่จะนำไปสู่การเขียนแบบเล่าเรื่อง (Recount)

โดยผู้สอนเขียนคำศัพท์ที่สำคัญของเรื่องบนกระดาน เพื่อเป็นตัวชี้แนะการเขียน

2. ใช้เรื่องย่อที่ไม่มีตอนจบให้ผู้เรียนอ่านแล้วให้เขียนรายละเอียดและตอนจบตามจินตนาการของผู้เรียนเอง โดยครูเขียนคำศัพท์ที่สำคัญของเรื่องบนกระดาน

เพื่อเป็นตัวชี้แนะการเขียน วิธีนี้นำไปสู่การเขียนแบบอธิบายหรือบรรยาย (Exposition)

3. ใช้ชื่อเรื่อง (Topic) คำถามและคุณศัพท์ที่สำคัญวิธีนี้นำไปสู่การเขียนแบบรายงาน

2.1 ความหมายของการเขียน
ฮีตัน (Heaton, 1988 : 107) ได้แนะนำให้ไปใช้ภาพเพื่อนำไปสู่การเรียน (Using Pictures for Writing) ได้แก่

2.4.1 การบรรยายลักษณะ คน สถานที่หรือวัตถุ

2.5.2 การเปรียบเทียบของสองสิ่ง

2.6.3. การเล่าเรื่อง

2.7.4. การบอกทาง

3. เติร์ 5. การบอกขั้นตอนการทำสิ่งต่าง ๆ

ดีน (Dean, 1997 : 1-62) ได้แนะนำกิจกรรมการเขียนไว้ ดังนี้

3.2.1. การกรอกแบบฟอร์ม (Filling forms)

3.3.2. การเขียนข้อความสั้น ๆ (Writing Short Notes) ใช้สำหรับบันทึก

ข้อความทางโทรศัพท์ฝากข้อความเมื่อต้องการออกไปข้างนอก

3.3.3. การบันทึกข้อความทางธุรกิจที่บุคคลหนึ่งฝากให้อีกบุคคลหนึ่ง

(Writing Memos) ประโยชน์ของจดคดี

3.4. การเขียนไปรษณียบัตร (Writing Postcards)

4. บริ 5. การเขียนประวัติการศึกษาและการทำงาน (Writing CVs)

6. การเขียนจดหมาย (Writing Letters)

7. การเขียนเรียงความ (Writing Essays) เช่น การเขียนบรรยายลักษณะคนหรือสถานที่ (Describing people or Places) การเขียนเล่าเรื่อง (Telling Stories) และการเล่าประสบการณ์ของตนเอง (Anecdote) วิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.6 กิจกรรมการสอนทักษะเขียน

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540 : 164) กล่าวถึง กิจกรรมการสอนทักษะเขียนว่า การจัดกิจกรรมการเขียน ผู้สอนควรมุ่งคำนึงถึงผู้เรียนเป็นหลัก โดยเลือกกิจกรรมให้เหมาะสมกับสภาพของผู้เรียนในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นวัย ความรู้ความสามารถและความสนใจของผู้เรียนกิจกรรมการเขียนครุมีหลายรูปแบบ ทั้งแบบที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ นอกจากนี้กิจกรรมการเขียนที่นำมาให้นักเรียนฝึกควรเป็นกิจกรรมที่สามารถนำไปใช้ในชีวิจริง และในสถานการณ์ที่อาจเกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน เช่น การเขียนบันทึกประจำวัน เขียนประวัติส่วนตัว บัตรอวยพร จดหมายส่วนตัว จดหมายธุรกิจ จดหมายสมัครงาน และกรอกแบบฟอร์มต่าง ๆ รูปแบบการเขียนต่าง ๆ นี้เองที่ช่วยให้ผู้เรียนได้ตระหนักว่าการเขียนเป็นวิธีหนึ่งของการติดต่อสื่อสาร ซึ่งการจัดกิจกรรมการเขียนสามารถจัดได้เป็น 3 ระยะ คือ

2.6.1 กิจกรรมก่อนการเขียน เป็นการให้ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับกลไกทางการเขียนในเรื่องราวต่าง ๆ เช่น การสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้กาล (Tense) และศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อที่จะเขียน ครูผู้สอนอาจหากิจกรรมช่วยแนะแนวทางให้ เช่น การระดมความคิด (Brainstorming) เกี่ยวกับศัพท์ที่จะใช้เขียนในหัวข้อต่าง ๆ

2.6.2 กิจกรรมระหว่างการเขียน เป็นกิจกรรมที่ผู้สอนนำมาใช้ในการฝึกทักษะการเขียน เช่น นำภาพประกอบมาให้ให้นักเรียนเขียนเรื่องจากภาพ นำเทปทสนทนามาให้ให้นักเรียนฟังแล้วให้นักเรียนเขียนเป็นเรื่องเล่า หรือสรุปเรื่องที่ได้ยิน

2.6.3 กิจกรรมหลังการเขียน เมื่อผู้เรียนเขียนเสร็จเรียบร้อยแล้วอาจให้นำมาอ่านในชั้นเรียนให้เพื่อนร่วมชั้นฟัง ตลอดจนนำมาแสดงความคิดเห็นและวิจารณ์ว่าข้อเขียนนั้นดี ถูกต้องในการสื่อความมากน้อยเพียงไร และการใช้ภาษาถูกต้องเหมาะสมหรือไม่และมีข้อที่ต้องปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมอย่างไรบ้าง

การจัดกิจกรรมการสอนเขียนอาจจัดในลักษณะกิจกรรมกลุ่ม กิจกรรมคู่ หรือกิจกรรมเดี่ยวก็ได้ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ในห้องเรียนและความเหมาะสมต่าง ๆ การจัดกิจกรรม

การเรียนควรเริ่มจากระดับง่ายไปหายาก และเริ่มจากหน่วยเล็กไปหน่วยใหญ่ เช่น จากระดับ คำ ประโยคเดียว ประโยคซับซ้อน ข้อความย่อหน้าสั้น ๆ จนกระทั่งการเขียนเรียงความ

กิจกรรมสอนทักษะการเขียนอาจแบ่งได้เป็น 3 ประเภท คือ

1. การกำหนดขอบข่ายการเขียน (Controlled Writing) เป็นกิจกรรมการเขียนที่ผู้สอนคัดเลือกรูปแบบและเนื้อหาการเขียนสำหรับผู้เรียน เช่น การเขียนลอกเลียนข้อความการเขียน โดยให้ผู้เรียนคัดลอกข้อความและเปลี่ยนแปลงองค์ประกอบบางอย่างเช่น เปลี่ยนกาลของกริยา (Verb Tense) เปลี่ยนคำเอกพจน์เป็นพหูพจน์ การเติมข้อความในช่องว่าง ให้สมบูรณ์ การเรียงประโยคตามลำดับเหตุการณ์ กิจกรรมแบบควบคุมนี้จะใช้เพื่อเสริมการใช้ศัพท์ และโครงสร้างประโยคให้แก่ผู้เรียน
2. การชี้แนะแนวทางให้เขียน (Guide Writing) ครูอาจจะให้คำแนะนำในการเขียนข้อความหรือเรื่องสั้น ๆ โดยให้อิสระผู้เขียนมากกว่าการกำหนดขอบข่ายการเขียน ผู้สอนอาจจะให้เฉพาะประโยคเริ่มต้น หรือประโยคสุดท้าย และข้อมูลจำเป็นสำหรับการเขียน การเขียนแบบนี้อาจใช้ข้อความจากสื่อต่าง ๆ เช่น รูปภาพ ตาราง แผนที่ แผนภูมิ
3. การเขียนแบบอิสระ (Free Writing) การเขียนแบบนี้จะมีการแนะนำน้อยที่สุดนักเรียนมีอิสระในการแสดงความคิดเห็น และในการเขียนอย่างเต็มที่ นักเรียนจะใช้ลีลาการเขียนของตนเอง โดยครูอาจจะเป็นผู้กำหนดหัวเรื่องหรือให้นักเรียนนึกหัวข้อเรื่องเอง และครูผู้สอนคอยดูว่านักเรียนแต่ละคนมีปัญหาการเขียนอย่างไรและคอยช่วยแก้ไข

2.7 การประเมินงานเขียน

ข้อเสนอแนะวิธีการตรวจผลงานเขียนของผู้เรียนมีหลายแบบ ดังนี้

เมื่อได้กล่าวถึงการสร้างข้อทดสอบแบบเขียนเรียงความแล้วควรพิจารณาการให้คะแนนด้วยการวิจัยในอดีต แสดงให้เห็นชัดว่าการให้คะแนนข้อทดสอบแบบอัตนัย เป็นเรื่องที่ไม่น่าเชื่อถือ เนื่องจากผู้ตรวจไม่มีความสม่ำเสมอในการตรวจขึ้นอยู่กับอารมณ์ และผู้ตรวจไม่สามารถตกลงกันได้ว่าจะใช้อะไรเป็นเกณฑ์ในการวัดคุณภาพของข้อเขียนนั้นๆ บางคนอาจให้คะแนนเนื้อหาที่ให้คะแนนโดยการตีความจากเนื้อหา บ้างก็ให้คะแนนลายมือหรือลักษณะต่างๆ ไปในข้อเขียน บางคนเข้มงวดในการให้คะแนน บางคนปล่อยคะแนน ผู้เข้าสอบเองก็อาจเขียน 2 ครั้ง ไม่เหมือนกันได้คะแนนต่างกันมากมาย หรือผู้ตรวจคนเดียวกัน ระยะเวลาต่างกันการตรวจให้คะแนนก็ต่างกันมาก (บึงอร สว่างวโรรส. 2524 : 55-56)

การขาดความไม่น่าเชื่อถือทำได้โดยไม่เปิดโอกาสให้ผู้เขียนเลือกหัวข้อ

ในการเขียนเองผู้สร้างข้อสอบกำหนดให้ โดยทุกคนต้องเขียนเรื่องเดียวกัน การตรวจใช้วิธี

อาศัยความรู้สึก (Impression Method) อาศัยการวิเคราะห์ข้อเขียน (Analytical Method) หรือการตรวจโดยใช้ผู้ตรวจมากกว่าหนึ่งคน (Holistic Method)

1. การตรวจโดยอาศัยความรู้สึก (Impression Method) ใช้เวลาไม่มาก และอาศัยคนตรวจมากกว่า 1 คนขึ้นไป แต่ละคนอ่านข้อเขียนตัดสินเองว่าควรจะได้เท่าไร คะแนนที่ได้จากผู้ตรวจ 3-4 คน จะนำมาหาคะแนนเฉลี่ยให้กับข้อเขียนนั้น ๆ (Heaton. 1976 : 135) เช่น

	เรียงความเรื่องที่ 1	เรียงความเรื่องที่ 2	เรียงความเรื่องที่ 3
ผู้ตรวจคนที่ 1	3	5	4
ผู้ตรวจคนที่ 2	2	4	2
ผู้ตรวจคนที่ 3	2	4	3
ผู้ตรวจคนที่ 4	3	4	1
รวม	10	17	10
เฉลี่ย	2.5	4	2.5

ถ้าผู้ตรวจมากกว่า 1 คน ผลที่ได้จะน่าเชื่อถือกว่า การตรวจแบบวิเคราะห์ข้อเขียนที่มีผู้ตรวจเพียงคนเดียว แต่ถ้าตรวจเพียงคนเดียว วิธีวิเคราะห์ข้อเขียนก็น่าจะเชื่อถือกว่า

2. วิธีวิเคราะห์ข้อเขียน (Analytical Method) ถ้าการตรวจแบบอาศัยความรู้สึก ไม่สะดวกจะใช้วิธีวิเคราะห์ข้อเขียน โดยผู้สร้างกำหนดกฎเกณฑ์ในการตรวจข้อเขียนไว้ก่อนว่าไม่สะดวกจะใช้วิธีวิเคราะห์ข้อเขียนไว้ก่อนว่าจะพิจารณาจุดใดว่า นั่นคือการกำหนดเกณฑ์การตรวจ เช่น การตรวจครั้งนี้จะพิจารณาการให้คะแนน จากเกณฑ์ 5 ด้าน คือ ไวยากรณ์ คำศัพท์ ตัวสะกด เครื่องหมายวรรคตอน จำนวนโวหาร เนื้อหา และให้คะแนนเต็มที้อย่างละ 5 คะแนน (Heaton. 1988 : 137)

- 3.4 ลักษณะของเจตคติ
- 3.5 การเกิดและการเปลี่ยนแปลงเจตคติ
- 3.6 ประโยชน์ของเจตคติ
- 3.7 การวัดเจตคติ
4. บริบทโรงเรียนนาฏนุเคราะห์

	5	4	3	2	1
ไวยากรณ์			X		
คำศัพท์				X	
ตัวสะกดและเครื่องหมายวรรคตอน		X			
สำนวนโวหาร				X	
เนื้อหา			X		

ได้คะแนน = 14 คะแนน

แต่เกณฑ์นี้เมื่อกำหนดขึ้นมาแล้ว อาจมีน้ำหนักในการให้คะแนนไม่เท่ากันก็ได้ การให้น้ำหนักเกณฑ์ในการตรวจต้องพิจารณายืดหยุ่นตามระดับความรู้ที่ต้องการทดสอบจากผู้เข้าสอบ เช่น ระดับต่ำมุ่งที่ไวยากรณ์และศัพท์ ระดับสูงให้คะแนนสำนวนโวหารมากกว่า จำนวนคะแนนจะแตกต่างกันไปตามเรื่องที่ต้องการเน้น เช่น อาจให้สำนวนโวหาร 10 คะแนน ไวยากรณ์และคำศัพท์ 5 คะแนน เป็นต้น วิธีหาน้ำหนักของเกณฑ์ อาจใช้ผู้เชี่ยวชาญหลายคนกำหนดแล้วนำมาหาค่าเฉลี่ยก็ได้

3. การตรวจโดยการจัดอันดับคุณภาพ (Rating Method) แฮริส

(Harris, 1969 : 84 - 85) ได้กล่าวถึงการให้คะแนนโดยการจัดอันดับคุณภาพว่า พฤติกรรมที่จะวัดแต่ละข้อโดยปกติจะใช้ 5 ระดับ และเพื่อให้การตรวจเชื่อถือได้พฤติกรรมที่กำหนดในแต่ละระดับควรมีคำอธิบายที่กระชับ ถูกต้อง และแน่นอน นอกจากนี้ผู้ตรวจควรได้รับการฝึกอย่างดีและควรใช้ผู้ตรวจอย่างน้อย 2 คน

ตัวอย่างการให้คะแนนความสามารถแต่ละด้านด้วยวิธีการจัดอันดับคุณภาพของแฮริส

ไวยากรณ์ (Grammar)

5 = ปรากฏข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์น้อยมาก

4 = ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์มีมากขึ้น แต่ไม่ทำให้

ความหมายเปลี่ยน

3 = ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์มีมาก ทำให้ความหมายของเรื่อง

เปลี่ยนไปบ้าง

2 = ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์มีมากและใช้โครงสร้างจำกัด

ทำให้ติดตามเรื่องได้ยาก

1 = ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์มีมากขึ้น จนไม่สามารถติดตามเรื่องได้

คำศัพท์ (Vocabulary)

- 5 = ใช้คำศัพท์สำนวนได้ดีเท่ากับเจ้าของภาษา
- 4 = ใช้ศัพท์ไม่เหมาะสม
- 3 = ใช้ศัพท์ผิดมากขึ้นแต่ยังสื่อความหมายได้
- 2 = จำกัดศัพท์ที่ใช้ทำให้เข้าใจเรื่องมาก
- 1 = จำกัดศัพท์มากทำให้ไม่สามารถเข้าใจเรื่องได้

ความสละสลวย (Fluency)

- 5 = ใช้ภาษาได้สละสลวยดีเท่ากับเจ้าของภาษา
- 4 = ยังติดตามเรื่องได้ แต่มีปัญหาด้านภาษาบ้าง
- 3 = ปรากฏปัญหาด้านภาษาเพิ่มขึ้น เรื่องไม่ค่อยต่อเนื่อง
- 2 = ไม่มั่นใจในการใช้ภาษาเพราะข้อจำกัดเรื่องความรู้ด้านภาษา
- 1 = ไม่สามารถสื่อความหมายได้ เพราะเรื่องขาดตอน

ส่วนเพอร์กินส์ และคอนเนคเกอร์ (Perkins and Konneker. 1982 : 51)

ได้เสนอแนะการให้คะแนนเรียงความทั้งฉบับด้วยวิธีการจัดอันดับคุณภาพดังนี้

- 5 = เรื่องที่เขียนมีมาตรฐานเท่ากับเจ้าของภาษา
- 4 = เรื่องที่เขียนมีปัญหาบ้างเล็กน้อย
- 3 = เรื่องที่เขียนถ่ายทอดความคิดของผู้เขียนได้ แต่มีที่ผิดปรกติบ่อยขึ้น และ/หรือ ได้ความชัดเจนแต่เขียนแบบง่าย ๆ
- 2 = เรื่องที่เขียนสามารถถ่ายทอดความคิดหรือใจความได้เพียงครั้งเดียวหรือน้อยกว่าครึ่งหนึ่งของสิ่งที่เขียน
- 1 = เรื่องที่เขียนเกือบจะไม่เข้าใจติดตามยากและใช้แต่โครงเรื่องง่าย ๆ

4. การตรวจโดยใช้ผู้ตรวจมากกว่าหนึ่งคน (Holistic Method) การตรวจวิธีนี้ มักใช้ผู้ตรวจอย่างน้อย 2 คน ให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ วิธีการตรวจให้คะแนนวิธีนี้เป็นที่ยอมรับว่าเป็นวิธีการที่มีความเที่ยงตรงสูงสุด (Perkins. 1983 : 653 ; อ้างอิงมาจาก Braddock, Lloyd – Jones, and Schoer. 1963, Follman and Anderson. 1967, Kaczmark. 1980) ในการวัดข้อความทั้งหมดมากกว่าที่จะวัดเป็นส่วน ๆ และมีวิธีการที่จะลดความเป็นอัตนัยโดย

4.1 มีมาตราให้คะแนนในรูปพฤติกรรมเฉพาะ

- 4.2 ใช้ผู้ตรวจที่มีความสามารถและประสบการณ์
- 4.3 ผู้ให้คะแนนแต่ละคนเป็นอิสระจากกัน
- 4.4 ให้เขียนหลายหัวข้อ เพื่อลดความลำเอียงที่ว่า ผู้เข้าสอบบางคน

อาจมีความถนัดในบางหัวข้อ

ในขณะเดียวกัน จากอบส์ (Perkins. 1983 : 654 ; อ้างอิงมาจาก Jacobs)

ได้เสนอแนะวิธีการตรวจให้คะแนนที่มีความเชื่อมั่นได้ไว้ 7 ขั้นตอน คือ

1. ใช้วิธีประเมิน โดยผู้เชี่ยวชาญ
2. ตั้งเกณฑ์ในการประเมิน
3. ตั้งมาตรฐานในการตัดสินคุณภาพของการเขียน
4. เลือกผู้ตรวจที่มาจากภูมิหลังเดียวกัน
5. ฝึกผู้ตรวจให้ได้รับความเข้าใจในการประเมิน
6. เรียงความแต่ละเรื่องควรได้รับการอ่านอย่างน้อย 2 ครั้ง
7. กระตุ้นให้ผู้ตรวจ ตรวจสอบความเที่ยงตรงของตนเอง

จากอบส์ เห็นว่า การลดความเป็นอัตนัยในการให้คะแนน โดยมีผู้ตรวจหลายคนนี้เป็นเรื่องที่น่าเป็นเพราะ

1. ผู้ให้คะแนนอาจมีความแตกต่างกันในมาตรฐานของความเคร่งครัด เช่น บางคนอาจตัดสินคุณภาพของการเขียน จากเรื่องที่ได้รับการพิมพ์ไว้
2. ผู้ให้คะแนนอาจมีความเห็นไม่ลงรอยในมาตรฐานของการประเมิน
3. ผู้ให้คะแนนอาจให้ความสำคัญต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เช่น Daiken, Kerek และ Moreberg. (1978 : 99) พบว่า ผู้ให้คะแนนบางคนตัดสินคุณภาพการเขียนจากโครงสร้างของประโยคหรือบางคนก็เห็นว่า เรียงความที่เขียนง่าย ๆ ควรได้รับคะแนนสูงกว่า เรียงความที่เขียนโดยมีข้อสนับสนุน ชับซ้อน เป็นต้น

จากอบส์ และคณะ (Jacobs, et al. 1981 : 69-105) ได้เสนอเกณฑ์การประเมินงานเขียน ชื่อ ESL Composition Profile ซึ่งกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนไว้ 5 ด้าน ดังนี้

1. เนื้อหา (Content)	30 คะแนน
2. การเรียบเรียง (Organization)	20 คะแนน
3. คำศัพท์ (Vocabulary)	20 คะแนน
4. การใช้ภาษา (Language Use)	25 คะแนน

5. กลไกทางภาษา (Mechanics) 5 คะแนน

ระดับความสามารถในการเขียนในแต่ละด้าน แบ่งเป็น 4 ระดับ ได้แก่

ระดับที่ 1 ดีมากถึงดีเยี่ยม (Very Good to Excellent)

ระดับที่ 2 ปานกลางถึงดี (Average to Good)

ระดับที่ 3 อ่อนถึงพอใช้ (Poor to Fair)

ระดับที่ 4 อ่อนมาก (Very Poor)

นอกจากนี้จากข้อได้เสนอขั้นตอนการตรวจงานเขียนดังนี้

1. อ่านครั้งที่ 1 ตรวจเฉพาะเนื้อหาที่นำเสนอและการเรียบเรียงใจความ

2. อ่านครั้งที่ 2 ตรวจคำศัพท์ การใช้ภาษา และกลไกทางภาษา

รายละเอียดเกณฑ์การประเมินงานเขียน โดยวิธีวิเคราะห์ (Analytical

Method) ของจากอบส์ แสดงดังตาราง 1

ตารางที่ 1 เกณฑ์การให้คะแนนงานเขียนแบบ ESL Composition Profile ของจากอบส์

และคณะ (Jacobs, et al. 1981 : 30)

องค์ประกอบ	คะแนน	ระดับ ความสามารถ	เกณฑ์
1. เนื้อหา	30-27	ดีเยี่ยมดีมาก	แสดงความรู้ในเรื่องที่เขียนเป็นอย่างดี สัมพันธ์กับหัวข้อเรื่องที่กำหนด และขยายความได้อย่างต่อเนื่องและเหมาะสม
	26-22	ดี-ปานกลาง	แสดงความรู้ในเรื่องที่เขียนพอประมาณ การดำเนินเรื่องอยู่ในวงจำกัดข้อมูล ส่วนใหญ่ สัมพันธ์กับหัวข้อเรื่อง แต่ขาดรายละเอียด
	21-17	พอใช้-อ่อน	แสดงความรู้ในเรื่องที่เขียนในวงจำกัด เนื้อหาน้อย การดำเนินเรื่องสัมพันธ์กับหัวข้อเรื่อง ไม่เพียงพอ
	16-13	อ่อนมาก	ไม่แสดงความรู้ เกี่ยวกับเรื่องที่เขียนเลย

4. บริบทโรงเรียนนาคนประชาสรรพ์

ตารางที่ 1 (ต่อ)

บทที่ 2

องค์ประกอบ	คะแนน	ระดับ ความสามารถ	เกณฑ์
2. การเรียบเรียง	20-18	ดีเยี่ยม- ดีมาก	แสดงความคิดเห็นได้อย่างชัดเจนมีข้อความสนับสนุน
	17 - 14	ดี - ปานกลาง	ใช้ภาษาได้กระชับเรียบเรียงเนื้อหาได้อย่างต่อเนื่องและสอดคล้องกันอย่างสมดุล มีประเด็นสำคัญ แต่ข้อความสนับสนุนใจความน้อย แสดงความคิดเห็นไม่ชัดเจน
	13 - 10	พอใช้ - อ่อน	มีข้อบกพร่องในการใช้ภาษาและเรียบเรียงเนื้อหามีความต่อเนื่องและสอดคล้องกันพอประมาณ
	9-7	อ่อนมาก	แสดงความคิดเห็นไม่ชัดเจน ใจความไม่ต่อเนื่องและไม่สอดคล้องกัน ไม่มีการเรียบเรียงเนื้อหา ข้อความสับสน
3. คำศัพท์	20 - 18	ดีเยี่ยม - ดีมาก	การเลือกใช้จำนวนถ้อยคำอย่างมีประสิทธิภาพรอบรู้ รูปแบบของคำ ใช้คำศัพท์ที่เหมาะสม
	17 - 14	ดี - ปานกลาง	การเลือกใช้ถ้อยคำจำนวนพิดบ้างเป็นบ้างคราวแต่ไม่ถึงกับทำให้ไม่เข้าใจความหมาย
	13-10	พอใช้ - อ่อน	การเลือกใช้ถ้อยคำจำนวนพิดบ่อย ความหมายสับสนและคลุมเครือ ใช้คำศัพท์ในวงจำกัด
	9-7	อ่อนมาก	มีความรู้ในเรื่องศัพท์และสำนวนภาษาอังกฤษน้อย หรือไม่เพียงพอแก่การประเมิน

ตารางที่ 1 (ต่อ)

บทที่ 2

องค์ประกอบ	คะแนน	ระดับ เอกสารและงาน ความสามารถ	วิจัยที่เกี่ยวข้อง เกณฑ์
4. การใช้ ภาษา	25-22	ดีเยี่ยม-ดีมาก	ใช้โครงสร้างซับซ้อนอย่างมีประสิทธิภาพ ผิดพลาดน้อย ในเรื่องความสอดคล้องระหว่าง ประธานและกริยา การใช้คำกริยาการ เรียงลำดับคำ หน้าที่ของคำ คำนำหน้านาม คำสรรพนาม คำบุพบท
ภาษาต่างประเทศ	21-18	ดี-ปานกลาง	ใช้โครงสร้างง่าย ๆ แต่มีประสิทธิภาพ มีข้อผิดพลาดหลายแห่งในเรื่อง ความสอดคล้องระหว่างประธานและกริยา การใช้กริยา การเรียงลำดับคำ หน้าที่ของคำ คำนำหน้านาม คำสรรพนาม คำบุพบท
	17-11	พอใช้-อ่อน	มีปัญหาในเรื่องโครงสร้างที่ซับซ้อน มีข้อผิดพลาดบ่อย เรื่องความสอดคล้อง ระหว่างประธานและกริยา การใช้กริยา การเรียงลำดับคำ หน้าที่ของคำ คำนำหน้านาม คำสรรพนาม คำบุพบท ประโยคไม่สมบูรณ์ ประโยคต่อกันโดยไม่มีคำเชื่อม ความหมาย สับสนและคลุมเครือ
	10-5	อ่อนมาก	ไม่รู้กฎการสร้างประโยค มีที่ผิดมากมาย สื่อสารไม่ได้ หรือไม่เพียงพอต่อการประเมิน

ตารางที่ 1 (ต่อ)

บทที่ 2

องค์ประกอบ	คะแนน	ระดับ ความสามารถ	วิจัยที่เกี่ยวข้อง เกณฑ์
5. กลไกทาง ภาษา	5	ดีเยี่ยม - ดีมาก	แสดงให้เห็นว่ารู้กฎเกณฑ์ดี มีที่ผิดเล็กน้อย ในเรื่องการสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน การใช้อักษรตัวใหญ่และการย่อหน้า
1. หลักสูตร 1.1 หลักสูตรการขยายใจหนังสือ	4	ดี - ปานกลาง	ผิดเป็นบ้างครั้งบ้างคราวในเรื่อง การสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน การใช้อักษรตัวใหญ่ และย่อหน้า แต่ไม่ทำให้ความหมายคลุมเครือ
2. การเขียน 2.1 ความหมายของการเขียน 2.2 ระดับความสามารถในการ 2.3 แนวคิดในการสอนเขียน 2.4 องค์ประกอบในการสอน 2.5 กิจกรรมการเขียน 2.6 กิจกรรมการประเมินผล	3	พอใช้ - อ่อน	ผิดบ่อยในเรื่องการสะกดคำ เครื่องหมาย วรรคตอนการใช้อักษรตัวใหญ่ และการย่อ หน้า ลายมืออ่านยากความหมายสับสน หรือคลุมเครือ
	2	อ่อนมาก	ไม่รู้กฎเกณฑ์ ผิดมากในเรื่องการสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน การใช้อักษรตัวใหญ่ และการย่อหน้า ลายมืออ่านไม่ออก หรือไม่เพียงพอแก่การประเมิน

บรรณ (Brown, 2000 : 356-358) ได้แบ่งประเภทการประเมินงานเขียน
ของผู้เรียนที่เป็นพื้นฐานไว้ 6 ประเภท ดังนี้

- เนื้อหา (Content) พิจารณาว่าเนื้อหาสัมพันธ์กับจุดประสงค์
การเชื่อมโยงความคิดสอดคล้องกัน การอธิบายที่สามารถใช้ประสบการณ์ของตนเอง
ในการยกตัวอย่างและการแสดงความคิดเห็น
- การเรียบเรียงเนื้อหา (Organization) พิจารณาจาก คำนำ
การเรียงลำดับความคิด การสรุปและความยาวของงานเขียนว่าเหมาะสมหรือไม่
- การใช้ภาษาในการสื่อความของงานเขียน (Discourse) พิจารณาว่า
ในแต่ละย่อหน้าเนื้อหาที่เขียนมีความสัมพันธ์กับประโยคที่เป็นใจความหลักของเรื่องหรือไม่
การใช้ภาษาได้หลากหลายและสละสลวยความสอดคล้องของความคิดในแต่ละย่อหน้า

4. การเรียงลำดับคำในประโยคและความถูกต้องตามเกณฑ์
ทางไวยากรณ์ (Syntax)

5. การเลือกใช้คำศัพท์ (Vocabulary) ที่สื่อความหมายได้ชัดเจน
เหมาะสมกับระดับชั้นของผู้เรียนและถูกต้องตามหลักการใช้ภาษา

6. กลไกทางภาษา (Mechanics) ได้แก่ การสะกดคำ เครื่องหมาย
วรรคตอนและการเขียนอักษรตัวใหญ่
วิจัยโดยแยกตามหัว
แมคเซน (Madsen. 1983 : 120-122) ได้เสนอแนวทางการตรวจเรียงความ
ไว้ 2 วิธี คือ หลักสูตร

1.1 วิธีตรวจแบบวิเคราะห์ (Analytical Method) เป็นวิธีประเมินงาน
เขียนโดยการหักเหตามข้อผิดพลาดด้านต่าง ดังต่อไปนี้ คือ กลไกการเขียน (Mechanic)
การสะกดคำ (Spelling) ไวยากรณ์ (Grammar) การเรียบเรียง (Organization)
และการเลือกใช้คำศัพท์ (Vocabulary choice) โดยแบ่งน้ำหนักการให้คะแนนแต่ละ
องค์ประกอบ ดังต่อไปนี้

2.2 ระดับ 1.1 วิธีหักคะแนนจากข้อผิดพลาดจากการเขียน โดยกำหนดว่า
2.3 แนวคิด ข้อผิดพลาด 1-2 ที่หัก 1 หน่วย
2.4 องค์ประกอบ ข้อผิดพลาด 3-5 ที่หัก 2 หน่วย
2.5 กิจกรรม ข้อผิดพลาดมากกว่า 5 ที่หัก 3 หน่วย
2.6 กิจกรรม 1.2 วิธีการให้คะแนนโดยกำหนดสัดส่วนคะแนน
แต่ละองค์ประกอบ ดังนี้

3. เจตคติ	กลไกการเขียน	20%
3.1 ความหมาย	กลไกการเลือกใช้คำศัพท์	20%
3.2 ประเภท	ไวยากรณ์และการใช้ภาษา	30%
3.3 องค์ประกอบ	การเรียบเรียง	30%

3.4 วิธีตรวจโดยคุณภาพรวม (Holistic Method) เป็นวิธีประเมินงาน
เขียนโดยเน้นที่การสื่อความหมายให้ผู้อ่านได้ชัดเจนหรือไม่ ถ้ามีข้อผิดพลาดด้านการใช้ภาษา
ที่ไม่มีผลต่อการสื่อความหมาย จะไม่หักคะแนนแต่ครูอาจใช้วิธีลดระดับคะแนนจากระดับ
คะแนน เอ เป็น 3 เอลบ ถ้ามีข้อผิดพลาดกระจายหลายที่

4. บริบทโรงเรียนนาจนประชาสรรพ์

ฮีตัน (Heaton, 1990 : 108-113) แนะนำการประเมินโดย

1. วิธีนับข้อผิดพลาด (The error-count method) วิธีนี้นับข้อผิดพลาด
 อย่างเดียวโดยไม่คำนึงถึงองค์ประกอบอื่น ๆ
2. วิธีวิเคราะห์ (The analytical method) ผู้ตรวจวิเคราะห์องค์ประกอบ
 ของงานเขียนในการให้คะแนน 5 ด้าน ได้แก่ การสื่อความหมายให้ชัดเจน (Fluency)
 การใช้ไวยากรณ์ ได้ถูกต้อง (Grammar) การเลือกใช้คำศัพท์เพื่อสื่อความหมายให้ชัดเจน
 (Vocabulary) เนื้อหา (Content) และการสะกดคำ (Spelling) โดยใช้เกณฑ์การประเมิน
 ความสามารถด้านการเขียนไว้เป็นระดับ 1-5

3. วิธีที่ใช้ความรู้สึกของผู้ประเมินงานเขียน (The impression method)
 วิธีนี้ควรมีผู้ประเมิน 3 หรือ 4 คน แล้วนำคะแนนที่ได้มารวมกันแล้วหาค่าเฉลี่ย
 วิธีนี้ไม่เหมาะสำหรับวัดความก้าวหน้าของงานเขียนและหาข้อค้อยของผู้เรียน

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้วิธีตรวจให้คะแนน โดยใช้เกณฑ์การประเมินงานเขียน
 โดยวิธีวิเคราะห์ (Analytical Method) ของ จาคอบส์ และคณะ (Jacobs, et al. 1981 : 30)
 เหมาะที่จะนำมาใช้งานในการประเมินงานเขียนแบบเน้นกระบวนการ โดยใช้แนวการสอน
 เขียนแบบเน้นกระบวนการของไรเมส (Raimes) ที่สุด เพราะครอบคลุมองค์ประกอบของงาน
 เขียนทั้งหมดนักเรียนมองเห็นข้อบกพร่องของตนเองสามารถนำมาพัฒนางานเขียนของตนเองได้
 และเพื่อเพิ่มความเชื่อมั่นในการตรวจให้สูงขึ้นการตรวจจะใช้ผู้ตรวจ 3 คน ให้คะแนน
 ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ วิธีการตรวจให้คะแนนวิธีนี้เป็นที่ยอมรับว่าเป็นวิธีการ
 ที่มีความเที่ยงตรงสูงสุด (Perkins. 1983 : 653 ; อ้างอิงมาจาก Braddock, Lloyd-Jones,
 and Schoer. 1963, Follman and Anderson. 1967, Kaczmark. 1980)

3.1 ความหมายของเจตคติ

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

เจตคติเป็นเรื่องความรู้สึกชอบ ไม่ชอบ ความลำเอียง ความคิดเห็นที่ฝังใจต่อสิ่งใด
 สิ่งหนึ่งมักจะเกิดขึ้นเมื่อบุคคลรับรู้และประเมินค่าจากสิ่งนั้น เกิดจากอารมณ์ตามความ
 คาดหวังควบคู่กันไปกับการรับรู้และมีผลต่อความคิด รวมทั้งเกิดปฏิกิริยาในใจของเรา
 ดังนั้นเจตคติจึงเป็นพฤติกรรมภายนอกที่อาจสังเกตได้จากกริยาท่าทาง คำพูดหรือพฤติกรรม
 ในใจที่ไม่สามารถสังเกตเห็นได้ง่าย แต่แนวโน้มที่จะเป็นพฤติกรรมภายในมากกว่าพฤติกรรม
 ภายนอก

3.1 ความหมายของเจตคติ บทที่ 2

ประสาท อิศรปริศา (2523 : 177) สรุปว่าเจตคติเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับความรู้สึกนึกคิด ความเชื่อ และความรู้หรือความจริงรวมทั้งความรู้สึกที่เราประเมินค่าออกมาทั้งในทางบวกและทางลบ

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 (ราชบัณฑิตยสถาน. 2526 : 235) ได้ให้ความหมายของเจตคติไว้ว่า "เจตคติ หมายถึง ท่าทีหรือความรู้สึกของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง"

พรณี ข. เจนจิต (2528 : 288) สรุปว่า เจตคติเป็นเรื่องของความรู้สึกทั้งที่พอใจและไม่พอใจที่บุคคลมีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งมีอิทธิพลทำให้แต่ละคนสนองตอบต่อสิ่งเร้าแตกต่างกันไป

ยุพิน พิพิธกุล (2530 : 13) สรุปว่า "เจตคติ หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้าอันเป็นสภาพแวดล้อมภายนอก เช่น บุคคล วัตถุ เหตุการณ์ ซึ่งความรู้สึกนี้อาจจะเป็นไปได้ทั้งทางบวกและทางลบ"

บุญธรรม กิจปริดาปริสุทธิ (2533 : 120) สรุปว่า เจตคติเป็นกริยาท่าทีรวมๆ ของบุคคลที่เกิดจากความพร้อมหรือความโน้มเอียงของจิตใจ ซึ่งแสดงออกต่อสิ่งเร้าหนึ่ง ๆ เช่น ต่อวัตถุสิ่งของ และสถานการณ์ต่างๆ ที่สำคัญโดยจะแสดงออกในทางสนับสนุน (Positive) ซึ่งมีความรู้สึกเห็นดีเห็นชอบต่อสิ่งเร้า นั้น หรือแสดงออกในทางลบ (Negative) ซึ่งมีความรู้สึกไม่เห็นดีไม่เห็นชอบต่อสิ่งเร้า นั้น

เธอร์สโตน (Therstone. ; อ้างถึงใน เพิ่มวุธ บุพผามาตะนัง. 2539 : 58) สรุปว่า เจตคติเป็นตัวแปรทางจิตวิทยาชนิดหนึ่งที่ไม่สามารถสังเกตได้ง่าย แต่เป็นความโน้มเอียงทางจิตภายใน แสดงออกให้เห็นได้โดยทางพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง นอกจากนี้เจตคดียังเป็นเรื่องของความชอบความไม่ชอบความลำเอียง ความรู้สึก และความเชื่อมั่นต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เบตกินและสกายเคลล์ (ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. 2538 : 65) สรุปว่า เจตคติเป็นแนวโน้มที่บุคคลจะตอบสนองในทางที่พอใจต่อสถานการณ์ต่าง ๆ มีความหมายสรุปได้ดังนี้

1. ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ หลังจากที่บุคคลได้รับประสบการณ์ในสิ่งนั้นความรู้สึกนี้จึงแบ่งออกเป็น 3 ลักษณะ คือ

1.1 ความรู้สึกในทางบวก เป็นการแสดงออกในลักษณะของความพึงพอใจเห็นด้วย เห็นชอบ และสนับสนุน

1.2 ความรู้สึกในทางลบ เป็นการแสดงออกในลักษณะไม่พึงพอใจ ไม่เห็นด้วย ไม่ชอบ และไม่สนับสนุน

1.3 ความรู้สึกที่เป็นกลาง คือ ไม่มีความรู้สึกใด ๆ

2. บุคคลแสดงความรู้สึกทางด้านพฤติกรรม ซึ่งแบ่งพฤติกรรมเป็น 2 ลักษณะ คือ

2.1 พฤติกรรมภายนอก เป็นพฤติกรรมที่สังเกตได้ มีการกล่าวถึงารสนับสนุนท่าทาง หน้าตา บอกความพึงพอใจ

2.2 พฤติกรรมภายใน เป็นพฤติกรรมที่สังเกตไม่ได้ ชอบหรือไม่ชอบ ก็ไม่แสดงออก หรือความรู้สึกที่เป็นกลาง กล่าวโดยสรุป เจตคติ หมายถึง ท่าที ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ภายหลังจากได้รับประสบการณ์ในสิ่งนั้น โดยจะแสดงออกในทางบวก (Positive) คือ เห็นชอบด้วยหรือสนับสนุน และในทางลบ (Negative) คือ ไม่เห็นชอบด้วยไม่สนับสนุน เป็นต้น

3.2 ประเภทของเจตคติ

3.2.1 เจตคติในด้านความรู้สึกหรืออารมณ์ (Affective Attitude) ประสบการณ์ที่คนหรือสิ่งของได้สร้างความพึงพอใจและความสุขใจจะทำให้มีเจตคติที่ดีต่อสิ่งนั้น ตลอดจนคนอื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกัน

3.2.2 เจตคติทางปัญญา (Intellectual Attitude) เป็นเจตคติที่ประกอบด้วย ความคิดและ ความรู้สึกเป็นแกน บุคคลอาจมีเจตคติต่อบางสิ่งบางอย่างโดยอาศัยการศึกษาจากบางสิ่งบางอย่างโดยอาศัยการศึกษาจนเกิดความซาบซึ้งเห็นดีเห็นงามด้วย เช่น เจตคติต่อศาสนา เจตคติที่ไม่ดีต่อยาเสพติด

3.2.3 เจตคติทางการบวกรกระทำ (Action-Oriented Attitude) เป็นเจตคติที่พร้อมจะนำมาปฏิบัติ เพื่อสนองความต้องการของบุคคล เจตคติที่ดีต่อการพูดจาไพเราะอ่อนหวาน เพื่อให้คนอื่นเกิดความนิยม เจตคติที่ดีต่องานในสำนักงาน

3.2.4 เจตคติทางด้านความสมดุล (Balanced Attitude) ประกอบด้วยความสัมพันธ์ทางด้านความรู้สึกและอารมณ์ เจตคติทางปัญญาและเจตคติทางการกระทำ เป็นเจตคติที่สามารถสนองต่อความพึงพอใจในการทำงาน ทำให้บุคคลสามารถทำงานตามเป้าหมายของตนเองและองค์กรได้

3.2.5 เจตคติในการป้องกันตนเอง (Ego-Defensive Attitude) เป็นเจตคติเกี่ยวกับการป้องกันตนเองให้พ้นจากความขัดแย้งภายในใจ ประกอบด้วยความสัมพันธ์ทั้ง 3 ด้าน คือ ความสัมพันธ์ด้านความรู้สึกและอารมณ์ ด้านปัญญา และด้านการกระทำ

3.3 องค์ประกอบของเจตคติ

ประสาธ อิศรปริดา (2523 : 177-178) สรุปว่า เจตคติมีองค์ประกอบ 3 ด้าน ได้แก่

1. องค์ประกอบด้านความรู้ (Cognitive Component) ได้แก่ ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อหา ข้อเท็จจริง หรือสิ่งที่เกี่ยวข้องกับสิ่งนั้น

2. องค์ประกอบด้านความรู้สึกหรืออารมณ์ (Affective Component) ได้แก่ ความรู้สึกพอใจ ไม่พอใจ ชอบ ไม่ชอบ

3. องค์ประกอบด้านแนวโน้มของการกระทำ (Action Tendency Component) ปริยาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2535 : 66-67) สรุปว่า โดยทั่วไปแล้วเจตคติประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 ประการ คือ

1. องค์ประกอบด้านความรู้ความเข้าใจ (Cognitive Component) เป็นองค์ประกอบด้านความรู้ความเข้าใจของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้านั้นๆ เพื่อเป็นเหตุผลที่จะสรุปความและรวมเป็นความเชื่อหรือช่วยในการประเมินสิ่งเร้านั้นๆ

2. องค์ประกอบด้านความรู้สึกหรืออารมณ์ (Affective Component) เป็นองค์ประกอบด้านความรู้สึก หรืออารมณ์ของบุคคล ที่มีความสัมพันธ์กับสิ่งเร้า ต่างเป็นผลต่อเนื่องมาจากที่บุคคลประเมินค่าสิ่งเร้านั้น แล้วพบว่าพอใจหรือไม่พอใจ ต้องการหรือไม่ต้องการ ดีหรือเลว

องค์ประกอบทั้งสองอย่าง มีความสัมพันธ์กัน เจตคติบางอย่างจะประกอบด้วยความรู้ความเข้าใจมาก แต่ประกอบด้วยองค์ประกอบด้านความรู้สึกและอารมณ์น้อย เช่น เจตคติที่มีต่องานที่ทำ ส่วนเจตคติที่มีต่อแฟชั่นเสื้อผ้าจะมีองค์ประกอบด้านความรู้สึกและอารมณ์สูง แต่องค์ประกอบด้านความรู้ความเข้าใจต่ำ

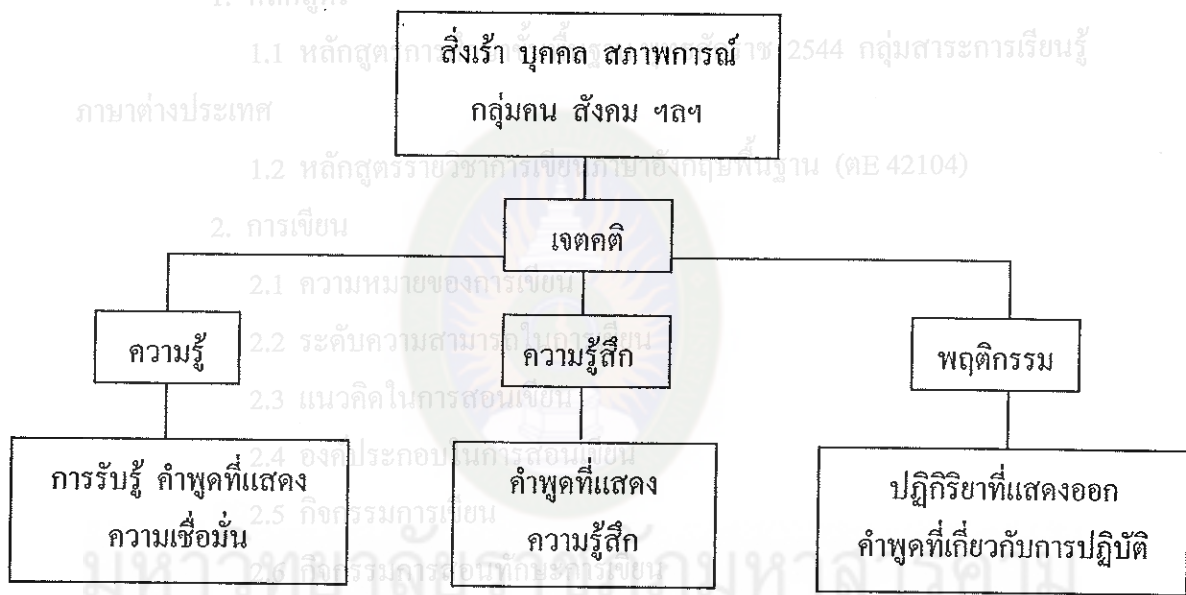
3. องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (Behavioral Component) เป็นองค์ประกอบทางด้านความพร้อมหรือความโน้มเอียงที่บุคคลประพฤติปฏิบัติ หรือตอบสนองต่อสิ่งเร้า ในทิศทางที่จะสนับสนุนหรือคัดค้าน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความเชื่อ หรือความรู้สึกของบุคคลที่ได้รับจากการประเมินค่าให้สอดคล้องกับความรู้สึกที่มีอยู่

เจตคติที่บุคคลมีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือบุคคลหนึ่งบุคคลใด ต้องประกอบด้วย ทั้ง 3 องค์ประกอบเสมอ แต่จะมีปริมาณมากน้อยแตกต่างกันไป โดยปกติบุคคลมักแสดง พฤติกรรมในทิศทางที่สอดคล้องกับความรู้สึกที่มีอยู่ แต่ก็ไม่เสมอไปในทุกกรณี ในบางครั้ง เรามีเจตคติอย่างหนึ่งแต่ก็ได้แสดงพฤติกรรมตามเจตคติที่มีอยู่ก็ได้

เทรนคีส ได้แสดงภาพประกอบเกี่ยวกับองค์ประกอบของเจตคติไว้ ดังแผนภูมิที่ 3

วิจัยโดยแยกตามหัวข้อ ต่อไปนี้

1. หลักสูตร

2. การเขียน

- 2.1 ความหมายของการเขียน
- 2.2 ระดับความสามารถในการเขียน
- 2.3 แนวคิดในการสอนเขียน
- 2.4 องค์ประกอบในการสอนเขียน
- 2.5 กิจกรรมการเรียน
- 2.6 กิจกรรมการอ่านที่กระตุ้นเขียน
- 2.7 การประเมินงานเขียน

3. เจตคติ แผนภูมิที่ 3 แผนผังองค์ประกอบของเจตคติ

3.1 ความหมายของเจตคติ

3.4 ลักษณะของเจตคติ

สุรศักดิ์ อมรรัตนศักดิ์ และ อนุสรณ์ สกุลกู (2522 : 75) สรุปลักษณะสำคัญของเจตคติไว้ดังนี้

- 1. เจตคติเชิงนิมิต เป็นเจตคติที่แสดงออกถึงความพึงพอใจ เห็นด้วย สนับสนุน ปฏิบัติตามด้วยความพึงพอใจ
- 2. เจตคติเชิงนิเสธ เป็นเจตคติที่แสดงออกในลักษณะตรงกันข้ามกับเจตคติเชิงนิมิต เช่น ไม่พึงพอใจ ไม่เห็นด้วย ไม่รวมมือ ไม่ทำตาม

3. เจตคติเป็นกลาง ๆ เป็นการแสดงออกในลักษณะที่ไม่เป็นทั้งเจตคติเชิงนิมานและเจตคติเชิงนิเสธ เช่น รู้สึกเฉย ๆ คือ ไม่ถึงกับชอบหรือเกลียด เป็นต้น
ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2535 : 67-68) สรุปว่า เจตคติมีลักษณะสำคัญ ดังนี้

1. เจตคติเกิดจากประสบการณ์สิ่งเร้าต่างๆรอบตัว บุคคล การอบรมเลี้ยงดู การเรียนรู้ขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดเจตคติ แม้ว่ามีการประสบการณ์ที่เหมือนกันก็อาจที่มีเจตคติที่แตกต่างกันได้ ด้วยสาเหตุหลายประการ เช่น วัสดุปัญหาอายุ เป็นต้น

2. เจตคติเป็นการเตรียมความพร้อมในการตอบสนองต่อสิ่งเร้าภายในของจิตใจมากกว่าภายนอกที่สังเกตได้ สภาวะความพร้อมที่จะตอบสนองมีลักษณะที่ซับซ้อนภาษาต่างประเทศ 3. เจตคติที่มีทิศทางของการประเมิน ทิศทางการประเมินคือลักษณะความรู้สึกหรืออารมณ์ที่เกิดขึ้น ถ้าประเมินว่าชอบ พอใจ หรือเห็นด้วยก็คือเป็นไปในทิศทางที่ดี ถ้าประเมินออกมาในทางที่ไม่ชอบ ไม่พอใจ ก็คือเป็นไปในทางที่ไม่ดี

4. เจตคติที่มีความเข้มข้น คือมีปริมาณน้อยในความรู้สึก ถ้าชอบมากหรือไม่เห็นด้วยอย่างมากก็คือความเข้มข้นสูง ถ้าไม่ชอบเลยหรือเกลียดที่สุดก็แสดงว่ามีความเข้มข้นสูงไปอีกทางหนึ่ง แนวคิดในการสอนเขียน

5. เจตคติมีความคงทนที่บุคคลมีความยึดมั่นถือมั่น และมีส่วนในการกำหนดพฤติกรรมของคนนั้นการยึดมั่นในเจตคติต่อสิ่งใด ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเจตคติเกิดขึ้นได้ยาก

6. เจตคติที่มีทั้งพฤติกรรมภายในและพฤติกรรมภายนอก พฤติกรรมทางจิตใจ ถ้าไม่แสดงออกก็ไม่สามารถรับรู้ได้ว่าบุคคลนั้นมีเจตคติอย่างไรในเรื่องนั้น เจตคติที่เป็นพฤติกรรมภายนอกจะแสดงออกเมื่อถูกกระตุ้น

7. เจตคติต้องมีสิ่งเร้าจึงจะมีการตอบสนองขึ้น ไม่จำเป็นว่าเจตคติที่แสดงออกจากพฤติกรรมภายในและพฤติกรรมภายนอกจะตรงกัน เพราะก่อนจะแสดงออกนั้นจะปรับปรุงให้เหมาะสมกับสภาพของสังคมแล้วจึงแสดงออกเป็นพฤติกรรมภายนอก

3.5 การเกิดและการเปลี่ยนแปลงเจตคติ

3.5 การเกิดและการเปลี่ยนแปลงเจตคติ

พรรคิ ช. เจนจิต (2528 : 288-289) ได้สรุปเกี่ยวกับการเกิดเจตคติดังนี้

1. เจตคติเป็นเรื่องของการเรียนรู้ เนื่องจากการอบรมตั้งแต่เด็ก เป็นไปในลักษณะค่อยๆดูดซึมจากการเลียนแบบพ่อแม่และคนข้างเคียงไม่ต้องมีใครสอน

2. เจตคติเกิดจากประสบการณ์ของบุคคล
3. เจตคติเกิดจากการรับถ่ายทอดจากเจตคติที่มีอยู่แล้ว เช่น การรังเกียจผิว
4. เจตคติเกิดจากสื่อมวลชน

ปรีชาพร อนุตรโรจน์ (2535 : 64-70) ได้สรุปเกี่ยวกับการเกิดเจตคติไว้ว่า
เจตคติเกิดขึ้นได้ดังนี้

ผู้วิจัยได้ 1. เกิดจากการเรียนรู้วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมในสังคม การดำเนินการ
วิจัยโดยแยกตาม 2. เกิดจากการสร้างความรู้สึกรู้สึกจากประสบการณ์ของตนเอง

1. 3. ประสบการณ์ที่ได้รับจากเดิมมีทั้งทางบวกและทางลบ ซึ่งจะส่งผลถึงเจตคติ
ต่อสิ่งใหม่ที่คล้ายคลึงกัน การการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้
ภาษาต่างประเทศ 4. การเรียนแบบบุคคลที่ตนเองให้ความสำคัญ และรับเอาเจตคตินั้นมาเป็น
ของตนเองหากประสบการณ์ที่เราได้รับเพิ่มเติมแตกต่างจากประสบการณ์เดิมเราก็เปลี่ยน
เจตคติได้ ซึ่งการเปลี่ยนมี 2 ทาง คือ

2.1 4.1 การเปลี่ยนแปลงในทางเดียวกัน (Congruent Change) หมายถึง
เจตคติเดิมของบุคคลเป็นไปในทางบวก จะเพิ่มมากขึ้นในทางบวกด้วย แต่ถ้าเจตคติใด
เป็นไปในทางลบก็จะเพิ่มขึ้นในทางลบ

2.4 4.2 การเปลี่ยนแปลงไปคนละทาง (Incongruent Change) หมายถึง
การเปลี่ยนแปลงเจตคติเดิมของบุคคลที่เป็นในทางบวกจะลดลงและจะไปเพิ่มในทางลบ
เจตคติเป็นสิ่งที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ทั้งสองทิศทาง คือ เจตคติที่เปลี่ยนไป
ในทางเดียวกันกับเจตคติที่เปลี่ยนไปคนละทาง โดยเจตคติที่เปลี่ยนไปในทางเดียวกันจะ
เปลี่ยนได้ง่ายและมีความคงที่มากกว่าการเปลี่ยนแปลงไปคนละทาง ซึ่งการเปลี่ยนแปลง
ของเจตคติเกี่ยวข้องกับปัจจัยต่อไปนี้

3.2 1. ความสุดขีด (Extremeness) เจตคติที่อยู่ปลายสุดเปลี่ยนแปลงได้ยากกว่า
เจตคติที่ไม่รุนแรงนัก เช่น ความรักที่สุด ความเกลียดที่สุดเปลี่ยนแปลงยากกว่าความรัก
และความเกลียดที่ไม่มากนัก

3.5 2. ความซับซ้อน (Multi complex city) เจตคติที่เกิดจากสาเหตุเดียวกัน
เปลี่ยนได้ง่ายกว่าหลาย ๆ สาเหตุ

3.7 3. ความคงที่ (Consistency) เจตคติที่มีลักษณะคงที่มาก หมายถึง เจตคติ
ที่เป็นความเชื่อฝังใจ เปลี่ยนยากกว่าเจตคติทั่วไป

4. ความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่อง (Interconnectedness) เจตคติที่มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน โดยเฉพาะที่เป็นไปในทางเดียวกันเปลี่ยนแปลงได้ยากกว่าเจตคติที่มีความสัมพันธ์ไปในทางตรงกันข้าม

5. ความแข็งแกร่งและจำนวนความต้องการ (Strong and Number of Wants Served) หมายถึง เจตคติที่มีความจำเป็น และความต้องการในระดับสูงเปลี่ยนแปลงได้ยากกว่าเจตคติที่ไม่แข็งแกร่งและไม่อยู่ในความต้องการ

6. ความเกี่ยวข้องกับค่านิยม (Centrality of Related Values) เจตคติหลายเรื่องเกี่ยวข้องกับค่านิยม ความเชื่อว่าค่านิยมนั้นค่านำปรารถนา จะเปลี่ยนแปลงได้ยาก

3.6 ประโยชน์ของเจตคติ

สงวน สุทธิเลิศอรุณ และคนอื่นๆ (2522 : 103) กล่าวว่าเจตคติมีประโยชน์ต่อบุคคลหลายประการ คือ

1. ช่วยให้เราเตรียมพร้อม เพื่อกระทำการใดสิ่งหนึ่งหรือหลายสิ่งให้สำเร็จลงได้ด้วยดี

2. ช่วยเสริมสร้างบุคลิกภาพ เพราะเจตคติเป็นส่วนหนึ่งของบุคลิกภาพ

3. ทำให้รู้ล่วงหน้าว่าผลที่ได้จะเป็นอย่างไร ถ้าบุคคลมีเจตคติอย่างนั้นอะไรจะเกิดขึ้น

4. ช่วยให้สามารถหลีกเลี่ยงสิ่งที่ไม่พึงปรารถนาเพราะสามารถหาสิ่งอื่นมาทดแทนได้

3.7 การวัดเจตคติ

ประกิจ รัตนสุวรรณ (2525 : 330-332) ได้กล่าวถึงหลักสำคัญในการวัดเจตคติ ดังนี้

1. ต้องยอมรับข้อตกลงเบื้องต้น (Basic Assumption) เกี่ยวกับการวัดเจตคติ คือ

3.4.1.1 ความคิดเห็นความรู้สึกรู้สึก หรือเจตคติของบุคคลนั้นจะมีลักษณะเจตคติคงที่ หรือคงเส้นคงวาอยู่ช่วงหนึ่ง

3.6.1.2 เจตคติของบุคคล ไม่สามารถวัดหรือสังเกตได้โดยตรง การวัดจะเป็นแบบวัดทางอ้อม โดยวัดจากแนวโน้มที่บุคคลจะแสดงออกหรือประพฤติอย่างสม่ำเสมอ

2. การวัดเจตคติด้วยวิธีใดก็ตามต้องมีสิ่งประกอบ 3 อย่าง คือ ตัวบุคคลที่จะวัด สิ่งเร้า และมีการตอบสนอง

3. สิ่งเร้าที่นิยมใช้ คือ ข้อความวัดเจตคติ (Attitude Statement) ซึ่งในสิ่งเร้าทางภาษาที่ใช้อธิบายถึงคุณค่า ลักษณะของสิ่งนั้น เพื่อให้บุคคลตอบสนองออกมาเป็นระดับความรู้สึกร (Attitude Continuum หรือ Scale) เช่น มาก ปานกลาง น้อย

4. การวัดเจตคติเป็นการสรุปผลการตอบสนองของบุคคล จึงจำเป็นที่การวัดนั้น ๆ จะต้องครอบคลุมคุณลักษณะต่าง ๆ ครบถ้วนทุกลักษณะ

5. การวัดเจตคติ จะต้องคำนึงถึงความเที่ยงตรงของการวัดเป็นพิเศษ (รวิวรรณ อังคนุรักษ์พันธ์, 2533 : 17-29)

5.1 การสัมภาษณ์ (Interview) มี 2 ประเภท คือ

5.1.1 แบบมีโครงสร้าง (Structured Interview)

5.1.2 แบบไม่มีโครงสร้าง (Unstructured Interview)

5.2 การสังเกต (Observation) มี 2 ประเภท คือ

5.2.1 การสังเกตทางตรง (Direct Observation)

5.2.2 การสังเกตทางอ้อม (Indirect Observation)

5.3 แบบสอบถาม (Questionnaire) นิยมใช้ 3 รูป คือ

5.3.1 แบบสอบถามชนิดปลายเปิด (Opened Form)

5.3.2 แบบสอบถามชนิดปลายปิด (Closed Form) มีหลายรูปแบบ คือ

1) แบบตรวจสอบรายการ (Checklist)

2) แบบมาตราส่วนรายการ (Rating Scale)

3) แบบจัดอันดับ (Ranking)

4) แบบเติมคำสั้น ๆ (Completion)

5.3.3 แบบสอบถามชนิดรูปภาพ

5.4 ชนิดรายงานตนเอง (Self-Report)

5.4.1 เทอร์สโตน (Thurstone)

5.4.2 ลิเคอร์ท (Likert)

5.4.3 ออสกู๊ด (Osgood)

5.4.4 กัตต์แมน (Guttman)

5.5 เทคนิคจินตนาการ (Project Technique) แบ่งตามลักษณะแบบทดสอบ

ได้ 3 แบบ คือ

5.5.1 แบบทดสอบที่มีโครงสร้างเงื่อนไข เช่น แบบหยดหมึก

ของรอร์ชชาร์ค (Rorscharch Ink-blot Test)

5.5.2 แบบที่เกี่ยวข้องกับภาษา เช่น การเติมประโยคให้สมบูรณ์

5.5.3 แบบที่ให้แสดงออก เช่น การวาดภาพ การแสดงบทบาทสมมติ

6. การวัดทางสรีระภาพ (Physiological Measurement)

7. สังคมมิติ (Sociometry)

จากการศึกษาเอกสารเกี่ยวกับเจตคติ ผู้วิจัย ได้เลือกเอาวิธีการวัดของลิเคอร์ท (Likert) มาใช้ในการทำแบบวัดเจตคติ และแบบวัดเจตคติเป็นแบบชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามความเหมาะสม

1.1 หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้

4. บริบทโรงเรียนนาถุนประชาสรรค์

1.2 หลักสูตรรายวิชาการเขียนภาษาอังกฤษพื้นฐาน (คบ 42104)

4.1 ข้อมูลทั่วไป

2. การเขียน

โรงเรียนที่ผู้วิจัยใช้เก็บรวบรวมข้อมูล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มหาสารคาม เขต 2 อำเภอนาถุน จังหวัดมหาสารคาม

โรงเรียนนาถุนประชาสรรค์ตั้งอยู่อำเภอนาถุน ตั้งอยู่ทางทิศใต้ของจังหวัด มหาสารคาม ระยะห่างจากที่ตั้งของจังหวัดประมาณ 65 กิโลเมตร มีเนื้อที่ประมาณ 80 ไร่ 3 งาน เปิดทำการสอนตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในปีการศึกษา 2548 มีนักเรียนทั้งสิ้น 1,002 คน มีครูทั้งสิ้น 37 คน

สภาพทั่วไปของผู้ปกครองนักเรียน จากข้อมูลพื้นฐานของโรงเรียน พบว่า ผู้ปกครองส่วนใหญ่มีฐานะปานกลางถึงยากจน ส่วนใหญ่มีอาชีพทำนาและรับจ้างทั่วไป มีรายได้ไม่แน่นอนส่วนใหญ่ผู้ปกครองนักเรียนต้องไปทำงานต่างจังหวัดทิ้งบุตรหลาน ให้อยู่กับปู่ ย่า ตา ยาย ลุง ป้า น้า อา

สภาพทั่วไปของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีนักเรียนทั้งสิ้น 120 คน โดยแยก ออกเป็น 3 ห้องเรียน ซึ่งนักเรียนแต่ละห้องจะคณะผู้ที่มีผลการเรียนทุกระดับ สำหรับชั้นเรียน ที่ผู้วิจัยเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่างในครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/2 ปีการศึกษา 2548 มีนักเรียนทั้งหมดจำนวน 40 คน นักเรียนทุกคนพูดภาษาถิ่น คือ ภาษาอีสาน นับถือศาสนา พุทธ จากการสำรวจจำนวนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/2 โดยการสอบถามข้อมูลจากเด็ก นักเรียนมีจำนวน 14 คน อาศัยอยู่กับบิดา-มารดา นักเรียน 18 คน อาศัยอยู่กับปู่ ย่า ตา ยาย และอีกจำนวน 8 คน อาศัยอยู่กับลุง ป้า น้า อา สภาพปัญหาของนักเรียนผู้ร่วมวิจัย คือ มักใช้ภาษาถิ่นหรือภาษาอีสาน ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน และนอกจากนี้ นักเรียน

ยังขาดการพัฒนาอย่างต่อเนื่องทางด้านความรู้พื้นฐานในวิชาภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับระดับความสามารถของนักเรียน

สภาพการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ก่อนที่จะดำเนินการวิจัย มีการจัดการเรียนการสอน ไปตามปกติ กิจกรรมการเรียนการสอนส่วนใหญ่มักจะซ้ำซาก จำเจ นอกจากนี้ครูผู้สอนไม่ได้เรียนจบวิชาเอกภาษาอังกฤษ ขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน การเรียนการสอนภาษาอังกฤษต้องเริ่มจากการฟัง พูด อ่าน และเขียนตามลำดับส่วนมากการจัดการเรียนการสอนจะเน้นเฉพาะทักษะการฟัง พูด อ่าน จะไม่เน้นการเขียนจึงทำให้ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน อยู่ในระดับที่ไม่น่าพอใจ ซึ่งจะเห็นได้จากรายงานผลการประเมินคุณภาพการศึกษาของปีการศึกษาที่ผ่านมาของโรงเรียนนาคนประชาสรรพ์ ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 สรุปผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนประจำปีการศึกษา 2543 จำแนกตามหมวดวิชาต่างๆ

หมวดวิชา	ร้อยละของผลการเรียน						
	4	3	2	1	0	ร	มส
ภาษาไทย	11.82	30.18	36.41	17.2	3.01	1.07	2.90
สังคม	14.33	32.68	32.68	18.35	3.33	0.95	2.64
คณิตศาสตร์	16.95	33.05	33.05	20.63	3.22	1.78	0.86
วิทยาศาสตร์	12.91	35.33	35.33	27.31	4.21	1.77	1.90
พลานามัย	13.24	30.09	30.09	25.49	8.75	0.88	1.64
ภาษาอังกฤษ	40.00	17.42	17.42	7.7	0.41	1.96	0.62
ศิลปะปฏิบัติ	20.39	22.52	22.52	15.02	5.18	6.02	2.39
เฉลี่ย	18.80	33.29	33.29	21.58	4.28	2.60	2.23

3.5 การเกิดและการเปลี่ยนแปลงเจตคติ

3.6 ประโยชน์ของเจตคติ

3.7 การวัดเจตคติ

4. บริบทโรงเรียนนาคนประชาสรรพ์

ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ

ตารางที่ 3 สรุปผลความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ

ทักษะ	ระดับคุณภาพ(ร้อยละ)				
	1	2	3	4	5
การฟัง	32.65	41.52	24.31	1.52	0
การพูด	49.05	43.55	6.38	1.02	0
การอ่าน	40.25	51.02	7.08	1.65	0
การเขียน	49.57	39.56	9.43	1.44	0
ฝึกทักษะภาษาอังกฤษ	40.52	44.25	13.71	1.52	0
เจตคติต่อภาษาอังกฤษ	33.25	42.59	22.61	1.55	0
เฉลี่ย	39.82	40.69	44.60	1.38	0

จากตาราง สรุปโดยภาพรวม พบว่า นักเรียนที่มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับคุณภาพที่ต่ำเมื่อพิจารณาตามทักษะ ปรากฏ ดังนี้

การฟัง อยู่ในระดับคุณภาพ 2 อ่านคำประโยคข้อความสั้น ๆ ได้เข้าใจ

การพูด อยู่ในระดับคุณภาพ 1 พูดประโยคข้อความสั้น ๆ ได้เข้าใจ

การอ่าน อยู่ในระดับคุณภาพ 2 อ่านคำ ประโยค ข้อความสั้น ๆ ได้เข้าใจ

การเขียน อยู่ในระดับคุณภาพ 2 อ่านคำ เขียนเกี่ยวกับตัวเอง และสิ่งใกล้ตัว

ด้วยภาษาง่าย ๆ

การฝึกทักษะภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับคุณภาพ 2 ฝึกภาษากับครู

เจตคติต่อภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับคุณภาพ 2 สนใจเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

เพื่อเป็นพื้นฐานในชีวิตประจำวัน

สภาพทั่วไปของครูผู้ร่วมตรวจงานเขียน คนที่ 1 สำเร็จการศึกษา ปริญญาตรี

วิชาเอกภาษาอังกฤษ มีประสบการณ์ด้านการสอนภาษาอังกฤษเป็นเวลา 15 ปี สำหรับการวิจัย

ในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ให้ครูผู้ร่วมตรวจงานเขียนศึกษาเค้าโครงการวิจัย เอกสารความรู้ทางทฤษฎี

การสอนการเขียนแบบเน้นกระบวนการของไรเมส (Raimes) และเอกสารต่าง ๆ เกี่ยวกับ

การวิจัยหลังจากนั้นผู้วิจัยได้ทำการชี้แจงเกี่ยวกับเกณฑ์การตรวจให้คะแนน กระบวนการ บทบาทและหน้าที่ของครูผู้ร่วมตรวจงานเขียนว่าจะต้องทำอะไร และทำอย่างไร จนครูผู้ร่วมตรวจงานเขียนมีความรู้ความเข้าใจและสามารถตรวจงานเขียนได้

สภาพทั่วไปของครูผู้ร่วมตรวจงานเขียน คนที่ 2 สำเร็จการศึกษา ปริญญาตรี วิชาเอกภาษาอังกฤษ มีประสบการณ์ด้านการสอนภาษาอังกฤษเป็นเวลา 10 ปี สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ให้ครูผู้ร่วมตรวจงานเขียนศึกษาเค้าโครงการวิจัย เอกสารความรู้ทฤษฎี การสอนการเขียนแบบเน้นกระบวนการของไรเมส (Raimes) และเอกสารต่าง ๆ เกี่ยวกับการวิจัยหลังจากนั้นผู้วิจัยได้ทำการชี้แจงเกี่ยวกับเกณฑ์การตรวจให้คะแนน กระบวนการ บทบาทและหน้าที่ของครูผู้ร่วมตรวจงานเขียนว่าจะต้องทำอะไร และทำอย่างไร จนครูผู้ร่วมตรวจงานเขียนมีความรู้ความเข้าใจและสามารถตรวจงานเขียนได้

1.2 หลักสูตรรายวิชาการเขียนภาษาอังกฤษพื้นฐาน (คบ 42104)

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 ความหมายของการเขียน

5.1 งานวิจัยภายในประเทศ

สมศรี ธรรมสาร โสภณ (2535 : 84-85) ได้ทำวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนด้วยวิธีสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการและเน้นผลงานพบว่า ความสามารถในการเขียนของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเน้นกระบวนการสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสอนเขียนแบบเน้นผลงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

พรพนา พิทยากิจ (2542 : 46-47) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาความสามารถในการเขียนแบบเน้นกระบวนการ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 หลังการทดลองพบว่า การเขียนของผู้เรียนพัฒนาขึ้นหลังจากที่ได้รับการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ

ศุภวรรณ ทะกันจร (2542 : 50-62) ศึกษาความรู้ด้านไวยากรณ์และการใช้ไวยากรณ์ในการเขียนอนุเลขของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเทิงวิทยาคม จังหวัดเชียงราย ที่เรียนโดยการกำหนดงานเพื่อยกระดับความตระหนักด้านไวยากรณ์ พบว่านักเรียนมีความรู้ด้านไวยากรณ์สูงขึ้น และสามารถใช้โครงสร้างที่เรียนจากงานที่กำหนดให้ในการเขียนอนุเลขได้ด้วยความถูกต้องในระดับพอใช้-ดี

สุคติริ ศิริคุณ (2543 : 53 – 58) ศึกษาการใช้กลวิธีการเรียนแบบร่วมมือด้วยโปรแกรม CIRC เพื่อพัฒนาความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน กลุ่มตัวอย่าง

ที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 20 คน ผลการวิจัย พบว่า การใช้กลวิธีการเรียนแบบร่วมมือด้วยโปรแกรม CIRC ส่งผลให้นักเรียนมีพัฒนาความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษดีขึ้น นอกจากนั้นในการใช้กลวิธีการเรียนแบบร่วมมือด้วยโปรแกรม CIRC นักเรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมตลอดกระบวนการเขียนภาษาอังกฤษ โดยมีพฤติกรรมการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มอย่างมีอิสระ มีกระบวนการปฏิบัติสัมพันธ์ได้ใช้ภาษาอังกฤษในการเสนอความคิดเห็นมีการช่วยเหลือกัน และมีความกระตือรือร้นและสนใจในการเรียนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษในระดับมาก

รัชยา พุกกะมาน (2545 : บทคัดย่อ) ศึกษาผลวิธีการเรียนแบบตรวจแก้งานด้วยตนเองเพื่อพัฒนาความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 แผนกวิชาบริหารธุรกิจ สาขาการบัญชีโรงเรียนเทคโนโลยีพลาภิษยการ จังหวัดขอนแก่น ผลการศึกษา พบว่า การใช้กลวิธีการเรียนแบบตรวจแก้งานด้วยตนเอง ส่งผลให้นักเรียนมีการพัฒนาความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษดีขึ้น โดยมีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษ ด้านเนื้อหาและคำศัพท์ ด้านการเรียบเรียง ด้านโครงสร้างประโยค ด้านการสะกดคำ และเครื่องหมายวรรคตอนสูงขึ้น นอกจากนั้นในการใช้กลวิธีการเรียนแบบตรวจแก้งานด้วยตนเอง นักเรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมตลอดกระบวนการเขียนภาษาอังกฤษ โดยมีพฤติกรรมด้านการช่วยเหลือ การจดบันทึก ความกระตือรือร้น การมีส่วนร่วม และการแสดงความคิดเห็นอยู่ในระดับค่อนข้างมาก

ณัฐภา ถิระวัฒน์ (2547 : 24-25) ได้ศึกษาค้นคว้าและทดลองการฝึกเขียนแบบเน้นกระบวนการของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสามเสนวิทยาลัย อำเภอพญาไท กรุงเทพมหานคร สรุปผล ดังนี้

1. ความสามารถด้านการเขียนเรียงความของผู้เรียนพัฒนาขึ้น โดยลำดับจากความสามารถในระดับน้อยในช่วงต้น และเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องเมื่อสิ้นสุดการทดลอง พบว่า มีความสามารถอยู่ในระดับดี ทั้งด้านการนำเสนอเนื้อหา การเรียบเรียงเนื้อหา การใช้คำศัพท์ ไวยากรณ์และกลไกทางภาษา โดยมีค่าเฉลี่ย 3.51

2. ผู้เรียนได้รับการฝึกเขียนแบบเน้นกระบวนการ หลังการทดลองมีความสามารถเพิ่มขึ้นจากก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญที่ .01

อดุทธ โพธิ์รี (2548 : 84-85) ได้ทำวิจัย เรื่อง การใช้วิธีสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการเพื่อเพิ่มความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

โรงเรียนวาปีปทุม จังหวัดมหาสารคาม หลังการทดลองพบว่าความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ก่อนและหลังการใช้วิธีสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ คะแนนสอบหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างได้ค่าเฉลี่ยสูงกว่าคะแนนสอบก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า การใช้วิธีสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการสามารถเพิ่มความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนให้สูงขึ้น

วิชัยโดยแยกแยะความวิตกกังวลไป
แวมณี นิลเชษฐ์ (2549 : 91-93) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แผนผังความคิด (Mind Mapping) ผล การศึกษาพบว่า

1.1 หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
1. แผนการเรียนรู้การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 82.11/88.03 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้

2. ค่าดัชนีประสิทธิผลของแผนการเรียนรู้ การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แผนผังความคิด (Mind Mapping) เท่ากับ 0.8151 แสดงว่านักเรียนมีความก้าวหน้าในการเรียน ร้อยละ 81.51

3. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยตามแผนการเรียนรู้ การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้แผนผังความคิด (Mind Mapping) โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมากโดยสรุป แผนการเรียนรู้การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้แผนผังความคิด (Mind Mapping) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลเหมาะสม ควรนำไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อให้นักเรียนได้มีทักษะในการฝึกเขียนภาษาอังกฤษเป็นรูปประโยคและข้อความสั้น ๆ ง่าย ๆ ในการสื่อสารต่อไป

3.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

เพียงโก (Pianko. 1979 : 14-20 ; อ้างถึงใน อัญชลี วิเศษสังข์. 2539 : 41) สังเกตและสัมภาษณ์นักศึกษาปีที่ 1 จำนวน 17 คน เกี่ยวกับพฤติกรรมการเขียนประสบการณ์ในอดีตและปัจจุบัน และทัศนคติที่มีต่อการเขียน นักศึกษากลุ่มนี้รายงานว่าความคิดที่เป็นรูปแบบที่สมบูรณ์ของเรียงความนั้น ไม่ได้มีมาแต่แรกเริ่ม แต่ความคิดค่อย ๆ ปรากฏในขณะที่เขียนกระบวนการเขียนเป็นตัวทำให้เกิดความคิดในขณะที่เขียน Pianko สนับสนุนความคิดที่ให้ผู้เรียนพัฒนาความคิด และกระบวนการเขียนของตนเอง เนื่องจากสิ่งเหล่านี้ จะนำไปสู่ความรับผิดชอบต่องานเขียนของผู้เรียน